

DE STER

December 1982
82ste Jaargang
Nummer 12

DE STER

Uitgave van De Kerk
van Jezus Christus van de
Heiligen der Laatste Dagen

December 1982
82ste jaargang
Nummer 12

Eerste Presidium: Spencer W. Kimball, N. Eldon Tanner, Marion G. Romney, Gordon B. Hinckley.

Raad der Twaalf: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, Le Grand Richards, Howard W. Hunter, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust, Neal A. Maxwell.

Adviseurs: M. Russell Ballard, Rex D. Pinegar, Charles Didier, George P. Lee, F. Enzo Busche.

Redactie kerkelijke tijdschriften: Larry Hiller, hoofdredacteur; Carol Moses, redactrice; Heidi Holfeltz, redactrice; Roger Gylling, redacteur.

Redactie De Ster: Henri J. A. Tenthof van Noorden, Kerkelijk Vertaalbureau, Parkstraat 38, NL-3581 PL Utrecht.

Nieuwsredacteur: George Ph. M. Kraanen, Spoorlaan 15, NL-3721 PA Bilthoven.

INHOUDSOPGAVE

Een kerstgebed,		„Als gij eenmaal tot bekering	
<i>Het Eerste Presidium</i> _____	1	gekomen zijt,” <i>Janet Brigham</i> _____	38
De zegen van het vasten,		Voor de oproep,	
<i>Marion G. Romney</i> _____	2	<i>David R. Mickel</i> _____	41
De tiendjas,		Het Bob-Gunther-verhaal,	
<i>Carol Rich Brown</i> _____	5	<i>Paul D. Cantion</i> _____	49
Een heel klein stukje staal,		Hij staat vlakbij klaar om te helpen,	
<i>Brent A. Barlow</i> _____	8	<i>Ted E. Brewerton</i> _____	51
Kerstkaart,		Lofzangen veranderen	
<i>Dawn Walker Naylor</i> _____	12	voor koorgebruik _____	54
Het evangelie in de vier evangeliën,			
<i>Robert C. Patch</i> _____	14	KINDERSTER	
Ik heb een vraag _____	21	Eila's kaars, <i>Marjorie R. Scheffer</i> _____	1
Vanuit de zuilengang van Salomo,		„Ik verkondig u grote blijdschap,”	
<i>T. Edgar Lyon</i> _____	24	<i>Het Eerste Presidium</i> _____	4
Belofte en vervulling,		Spencer W. Kimball _____	6
<i>Lea Siiskonen</i> _____	34	De geboorte van Jezus _____	8

Jaarabonnement:

Fl. 21,60 storten op Citibank Amsterdam, rekeningnummer 266 041 434,

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Bf. 408 storten op Citibank Antwerpen, rekeningnummer 570-0157-600-33,

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

USA en Canada (niet per luchtpost): \$ 10.00.

© 1982 by the Corporation of the President of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.
All rights reserved.

Verlag Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage, Porthstraße 5-7,
D-6000 Frankfurt am Main 50.

Een kerstgebed

Het Eerste Presidium

Samen met alle mensen, verheugen wij ons over en vieren wij de wonderbaarlijke geboorte van Jezus Christus, de Heiland van het mensdom. Aan de plechtige getuigenissen van miljoenen die nu overleden zijn en van miljoenen die nog leven, voegen wij dat van ons toe, dat Jezus Christus, die uit Maria te Betlehem werd geboren, de geliefde Zoon is van de levende God, de Verlosser, onze eeuwige Rechter, het Licht en het Leven der wereld. Het verlossende leven van de Heiland heeft het vredespad voor eeuwig verlicht en allen reiniging geboden van de zonden der sterfelijkheid. Het zoenoffer van het Lam Gods heeft de dood overwonnen en de weg tot het eeuwige leven voor allen toegankelijk gemaakt. In het leven van de Heiland vinden wij een goddelijk patroon voor ons eigen leven, een onderwerp voor onze levenslange bespiegeling, bewondering en toepassing. Hoewel Hij met een enkel woord een vijgeboom kon doen verdorren, verkoos Hij te bidden voor zijn vijanden. Hoewel Hij verschrikkelijk werd beproefd, op een manier die het menselijk begrip en uithoudingsvermogen te boven gaan, riep Hij vanaf het kruis ten behoeve van hen die Hem hoonden en bespotten: „Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen.” (Lucas 23:34.) Allen die een oplossing zoeken voor conflicten, ongeacht of het een onderling misverstand geldt of een

geschil tussen twee verschillende landen, bevelen wij de raadgeving van de Vrededorst aan: „Hebt uw vijanden lief en bidt voor wie u vervolgen, opdat zij kinderen moogt zijn van uw Vader, die in de hemelen is.” (Matteüs 5:44-45.) Dit beginsel, dat elkander liefhebben zoals Jezus ons liefheeft inhoudt, zal de individuele mens, het gezin en wat daaruit voortvloeit, en zelfs naties en de gehele wereld vrede brengen. In deze tijd van het jaar, waarin onze gevoelens uitgaan naar degenen waar wij het meest van houden, denken wij ook aan hen die het minste hebben, aan hen die geen familie of geliefden hebben en aan hen die in een toestand van lichamelijke, gevoelsmatige of geestelijke wanhoop of wanorde verkeren. Wij bevelen allen het voorbeeld van de Heiland aan; Hij richtte anderen op en genas door middel van de aanraking van een liefdevolle hand. Dat wij allen ertoe mogen worden aangezet om geloof in Jezus Christus uit te oefenen, om te luisteren naar zijn leringen en deze te volgen, is ons kerstgebed voor alle mensen over de gehele wereld.

Het Eerste Presidium

DE ZEGEN VAN HET VASTEN

President Marion G. Romney

Tweede raadgever in het Eerste Presidium

Een van de belangrijke dingen die de Heer ons heeft opgedragen, is een royale vastengave te betalen. Ik wil u laten weten dat gehoorzaamheid hieraan grote zegeningen – zowel geestelijke als stoffelijke – tot gevolg heeft. De Heer heeft gezegd dat de verhoging van onze geboden afhangt van onze gulheid jegens de armen. (Zie Alma 34:28.)

Toen de mensen in de tijd van Jesaja de klacht uitten: „Waarom vasten wij, als Gij er toch niet op let; verootmoedigen wij ons, als Gij er toch geen acht op slaat?” (Jesaja 58:3), reageerde de Heer met de vraag: „Zou dit het vasten zijn, dat Ik

verkiest, een dag waarop de mens zichzelf verootmoedigt: dat hij zijn hoofd laat hangen als een bieze en zich rouwgewaad en as tot een leger spreidt? Noemt gij dat een vasten, dat een dag die de Here welgevallig is?” (Jesaja 58:5.)

Wat een overeenkomst met onze vertoningen. Wij zijn geneigd hoofdpijn te krijgen als we vasten, en we doen soms alsof we van de honger omkomen. De Heer stelde het oude Israël de volgende vraag:

„Is dit niet het vasten dat Ik verkiest: . . . dat gij voor de hongerige uw brood breekt en arme zwervelingen in uw huis

brengt, ja, als gij een naakte ziet, dat gij hem bekleedt. . .?”

Als zij die dingen zouden doen, voegde Hij eraan toe, „dan zal uw licht doorbreken als de dageraad en uw wond zich spoedig sluiten; uw heil zal voor u uit gaan, de heerlijkheid des Heren zal uw achterhoede zijn.

Als gij dan roept, zal de Here antwoorden; als gij om hulp roept, zal Hij zeggen: Hier ben Ik. . .

. . . Wanneer gij de hongerige schenkt wat gij zelf begeert en de verdrukten verzadigt, dan zal in de duisternis uw licht opgaan en uw donkerheid zal zijn als de middag.” (Jesaja 58:6–10.)

Denk eens na over deze niet te evenaren zegeningen. Zij worden allen beloofd die met gulle hand bijdragen aan de zorg voor de armen,

„En de Here zal u voortdurend leiden, u in dorre streken verzadigen en uw gebeente krachtig maken; dan zult gij zijn als een besproeide hof en als een bron, waarvan het water niet teleurstelt.” (Jesaja 58:11.)

Ik weet nog goed hoe ouderling Melvin J. Ballard (destijds lid van het Quorum der Twaalf Apostelen) lang geleden, meer dan zestig jaar zelfs, zijn handen op mijn hoofd legde om mij als zending aan te stellen, en in de zegen die hij mij gaf zei, dat niemand de Heer een korst brood kan geven zonder een heel brood ervoor terug te krijgen. En dat heb ik ook ervaren.

Wat betreft de aard en het doel van het vasten en het doel van de vastengave, heeft president Heber J. Grant gezegd:

„Ik beloof degenen die hier vandaag aanwezig zijn, dat alle problemen in verband met de zorg voor de heiligen opgelost zullen worden als de heiligen der laatste dagen, als volk, vanaf vandaag

eerlijk en nauwgezet de maandelijke vasten onderhouden, . . . en als zij daarnaast een eerlijke tiend betalen. . .

Iedere heilige der laatste dagen die één keer in de maand twee maaltijden overslaat, zal daar geestelijk profijt van trekken en worden opgebouwd in zijn geloof in het evangelie van de Heer Jezus Christus – ja, er een geweldig geestelijk voordeel uit trekken – terwijl de bisschop over voldoende middelen zal beschikken om voor alle armen te zorgen.” (*Gospel Standards*, samengesteld door G. Homer Durham, Salt Lake City, (*Improvement Era*), 1941, blz. 123.)

Alles wat wij ten behoeve van de armen doen, moet worden getoetst aan hetgeen er op geestelijk gebied mee bereikt wordt. Zij die geven moeten dat doen vanuit een rechtschapen hart en een bereidwillige geest. Zij die ontvangen moeten dat doen met een dankbaar en blij hart. De Geest moet het oordeel van de bisschop ten aanzien van de te verlenen hulp, bevestigen. Naarmate wij met oprechte bedoelingen aan dit grote werk deelnemen, zal onze ziel worden geheiligd en onze geest worden verruimd. Naarmate wij bij het nakomen van onze verantwoordelijkheden, wat die ook mogen inhouden, geestelijk steeds meer volwassen worden, bereiden wij ons erop voor „deel te hebben aan de goddelijke natuur”. (2 Petrus 1:4.) Moge het ons vreugdevolle lot zijn om in zodanige mate met de Geest te zijn vervuld, dat wij verzegeld kunnen worden aan de band der naastenliefde, want, zoals Moroni zei: „Naastenliefde is de reine liefde van Christus, en duurt voor eeuwig; en wie ook ten laatsten dagen in het bezit er van wordt bevonden, met hen zal het wél zijn.

Daarom, mijn geliefde broeders, bidt tot de Vader met alle kracht van uw hart, dat

gij met deze liefde moogt worden vervuld, die Hij op allen, die oprechte volgelingen zijn van Zijn Zoon, Jezus Christus, heeft uitgestort, opdat gij de zonen van God moogt worden, en wij aan Hem gelijk zullen zijn, wanneer Hij zal verschijnen, want wij zullen Hem zien, zoals Hij is, opdat wij deze hoop mogen hebben, en mogen worden gereinigd, gelijk Hij rein is." (Moroni 7:47-48.)

Ieder van ons behoort het hele onderwerp vasten wat aandacht te schenken. Wij hebben de Heer niet echt aangeroepen ten einde in zeer nauw contact met Hem te komen, als wij niet zo nu en dan vasten en niet veelvuldig bidden. Veel van onze persoonlijke problemen kunnen hiermee worden opgelost. Weet u nog wat de Heiland zei tegen de discipelen die niet in staat waren geweest een kwade geest uit te werpen en die Hem vroegen waaraan dat lag, terwijl Hij het zo gemakkelijk had gedaan? Zijn antwoord luidde: „Maar dit geslacht vaart niet uit dan door bidden en vasten." (Matteüs 17:21.)

Laat ieder van ons zijn vastengaven vergroten en eraan meehelpen de heili-

gen over de gehele wereld tot hetzelfde te bezielen. „Laat de rijke, die slechts kruimels heeft voor Lazarus, niet denken dat hij in aanmerking komt voor celestiale heerlijkheid." (Hyrum M. Smith en Janne M. Sjodahl, *The Doctrine and Covenants Commentary*, herziene uitgave, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1971, blz. 480.) Om die heerlijkheid waardig te zijn, moet men royaal van zijn middelen geven aan de armen en behoeftigen.

Geef met gulle hand, opdat u zelf zult groeien. Geef niet alleen ten behoeve van de armen, maar ook ten behoeve van uw eigen welzijn. Geef voldoende, zodat u zichzelf toegang verschaft tot het koninkrijk van God door middel van het toewijden van uw middelen en uw tijd. Betaal een eerlijke tiend en een royale vastengave als u de zegeningen des hemels wilt hebben. Ik beloof ieder van u die daartoe bereid is, dat u uw eigen welvaart, zowel geestelijk als stoffelijk, zult vergroten.

Het is mijn gebed dat ieder van ons deze primaire beginselen zal leren en zal toepassen en daardoor de beloofde beloning zal verkrijgen. □

Suggesties voor huisonderwijzers

1. Vertel over uw eigen gevoelens ten aanzien van het vasten, of de ervaringen die u ermee heeft gehad. Vraag de gezinsleden ook hun gevoelens bekend te maken.

2. Staan er teksten of uitspraken in dit artikel die door het gezin kunnen worden opgelezen en besproken?

3. Bespreek het verband tussen het vasten en het schenken aan de

behoeftigen. Waarom, denkt u, „hangt de verhoring van onze gebeden af van onze gulheid jegens de armen"? (Zie Alma 34:28.)

4. Zou er aan dit gesprek meer inhoud gegeven kunnen worden als u van tevoren met het hoofd van het gezin spreekt? Is er een boodschap over vasten en vastengaven van de quorumleider of bisschop aan het hoofd van het gezin?

DE TIENDJAS

Karakterschetsen uit het leven van Edward Stokes Rich

Carol Rich Brown

Het was december 1886, en Mary Stokes Rich keek grimmig toe hoe haar tiende kind zwakjes huilend voor zijn leven vocht. Als gevolg van het onervoed zijn van zijn moeder tijdens haar zwangerschap, was hij met rachitis geboren. Mary Ann had al vier kinderen onder dergelijke omstandigheden begraven; en nu had haar man het gezin in de steek gelaten, haar achterlatend met zes kinderen op een zo goed als niets opbrengend bedoeninkje in Cassia County, Idaho.

Verscheurd door verdriet knielde Mary Ann neer om te bidden dat haar zoontje spoedig mocht sterven, zodat hem een leven vol pijn en armoede bespaard zou blijven. Zij kwam echter tot de ontdekking dat zij bezig was de Heer te smeken dat „het leven van haar zoon zou worden gespaard, dat hij haar tot troost en zegen zou zijn op haar oude dag”.

Haar gebed werd verhoord. Edward Stokes Rich groeide op tot volwassenheid en toen Mary Ann oud en zwak was geworden, voorzag hij in haar onderhoud.

Kort na Edwards geboorte verhuisde Mary Ann met haar kinderen naar Salt Lake City, waar zij werk vond als vroedvrouw, kookster en schoonmaakster. Aangezien haar schamele inkomen de behoeften van haar gezin niet kon dekken, ging Edward met twaalf jaar van school om 's nachts bij de krant, de *Salt Lake Tribune*, te werken.

Enkele maanden later had Mary Ann vijf

dollar gespaard van Edwards verdiensten voor de tiendbetaling. „Eddy,” zei ze, „ik heb je tiend nog niet betaald. Ik weet dat je geen behoorlijke jas hebt en dat het iedere nacht vele mijlen heen en weer lopen is naar je werk. Nu dat de winter voor de deur staat zal het bitter koud zijn wanneer je 's ochtends om vier of vijf uur naar huis komt. Ik geef je dus dit geld en je kunt er of je tiend mee betalen of er een warme jas voor kopen. Je moet zelf maar zien wat je doet.”

Hij deed precies wat zij van hem had verwacht. Later schreef Edward: „Ik pakte het geld, holde er gelijk mee naar het huis van de bisschop en betaalde mijn tiend.” Toen zijn tante Mary een week later op bezoek kwam, had zij een jas bij zich waar een van haar zoons uit was gegroeid. Hij zat Edward als gegoten en het „was een betere jas dan hij ooit voor vijf dollar had kunnen kopen”. Vanaf dat moment, schreef Edward, was hij altijd rovaal in het

betalen van zijn tiend en andere gaven aan de kerk.

Toen Edward terugkwam van zijn zending heerste er malaise en was werk moeilijk te vinden. Zo goed als helemaal aan de grond, vastte en bad hij erover en voelde zich gedrongen zijn laatste twee dollar als tiend te betalen. „Bisschop,” zei hij eind november, „ik weet dat ik dit geld nog niet schuldig ben, maar ik hoop het voor het eind van het jaar wèl te zijn.”

De volgende dag zette Edward zijn gebruikelijke jacht op een baantje langs de verschillende kantoren en bedrijven in Salt Lake City voort. Net toen hij het laatste kantoor uitliep, riep de voorman hem terug en vertelde dat er bij de plaatselijke krant in Price (Utah), ongeveer 200 kilometer van Salt Lake City, werk te krijgen was.

Edward kwam de volgende dag in Price aan, dank zij het feit dat de zaak het reisgeld voorgeschoten had. Tegen kerst had Edward, samen met de overuren die hij had gemaakt, \$ 21.50 verdiend. Nadat hij zijn schuld had voldaan, en met wat over omdat hij zijn tiend al had betaald, zei hij, „kon ik mij een behoorlijke kerstviering permitteren”.

Zo'n geloof en gehoorzaamheid, gekoppeld aan hard werken, bracht Edward aanzienlijk succes in zaken. Later, als weduwnaar en vader van tien kinderen, versaagde zijn sterke geest niet. Toen zijn jongste het eind van de middelbare schoolopleiding naderde, vond Edward een vrouw, Leona Hyde, waar hij van ging houden. Daar hij al negenenvijftig was, en zij negentien jaar jonger, aarzelde hij om haar ten huwelijk te vragen. Hij wist niet of het wel raadzaam was op zijn leeftijd een tweede gezin te stichten. Na echter te hebben gevast en gebeden, zei hij, „ontving ik de absolute overtuiging dat het

goed was om weer te trouwen”. Hij kreeg ook de indruk dat de Heer hem tijd van leven zou laten om weer een gezin groot te brengen.

En dat deed Hij ook, want dat gezin ben ik.

Tijdens zijn weduwnaarschap was het mijn vader financieel niet voor de wind gegaan, met het gevolg dat hij op het moment dat hij met mijn moeder trouwde, zo goed als geen geld had. De blijvende gevolgen van een ernstig auto-ongeluk maakten het hem onmogelijk om zijn beroep als drukker nog uit te oefenen, waardoor hij achtereenvolgens een aantal baantjes aan moest nemen die niet zo best betaalden. Desalniettemin betaalde hij altijd trouw zijn tiend en andere bijdragen. Soms droeg hij tweedehands kleding in plaats van de prachtige maatkostuums die hij vroeger gewend was geweest; maar, door voorzichtig te leven en de nodige offers te brengen, slaagden hij en mijn moeder er mettertijd in om een bescheiden huis te kopen en te gaan sparen voor wanneer hij moest ophouden met werken.

Zelfs in deze financieel moeilijke periode merkte ik dat mijn vader vaak een paar dollar meer betaalde dan de bisschop had gevraagd, wanneer deze om geld vroeg voor het budget of voor het bouwfonds. Mijn vader was zelf een paar jaar bisschop geweest en wist maar al te goed hoe groot de behoefte aan geld was. Met een veelbetekenend lachje zei hij dan, „Je kunt de Heer nooit zoveel geven dat Hij bij jou in de schuld staat”.

Vader bleef tot zijn tachtigste werken en kreeg toen leukemie. Hij ontving echter een zegen waarin werd gezegd dat hij zou leven zo lang het leven hem zoet was. Hij beleefde nog één heerlijk jaar, waarbij hij met volle teugen genoot van het lentege-

beuren met zijn tulpen en krokussen. Hij luisterde vol belangstelling wanneer ik verslag uitbracht van alles wat ik bij mijn verdere studie aan 't leren was. Ik vond het heerlijk om literatuur en sterrenkunde met hem te bespreken, want dat waren twee van zijn lievelingsonderwerpen. Maar het fijnst van alles was hem te vertellen wat ik op het instituut had bestudeerd. Als bisschop had vader zich ten doel gesteld iedere dag de Schriften te bestuderen; achtendertig jaar lang had hij het Boek van Mormon minstens twee keer per jaar doorgelezen en de overige standaardwerken minstens één keer per jaar.

Toen mijn vader voor de tweede keer

werd opgenomen zeiden de artsen dat hij nog een paar maanden te leven had; het verbaasde mij dus toen hij tijdens een van mijn bezoeken aankondigde dat hij „naar huis” ging. Een week later is hij in zijn slaap gestorven. Voordien had hij echter zijn getuigenis op schrift gesteld:

„Ik heb ervaren dat de Heer mij altijd alles wat ik Hem gaf, heeft terugbetaald. Het is niet altijd een financiële terugbetaling geweest, maar ik heb ontdekt dat niemand de Heer ooit méér geeft dan de Heer hem geeft. Men kan nooit iets voor Hem doen zonder dat Hij zoveel voor je terugdoet, dat je altijd het gevoel hebt bij Hem in de schuld te staan.” □

Laten wij er eens over praten

Nadat u „De tiendjas” individueel of in gezinsverband hebt gelezen, wilt u misschien een aantal van de volgende vragen tijdens een studie-uurtje bespreken:

1. *Volgen zegeningen altijd onmiddellijk op het betalen van tiend of het onderhouden van een van de andere geboden? Behoren we dergelijke zegeningen te verwachten?*

2. *Wat houdt „een offer” aan de kerk in? Hoeveel verschillende soorten offers kunt u opnoemen?*

3. *Lees en bespreek de raadgevingen die wij in deze tijd*

hebben ontvangen over het vasten en het betalen van vastengaven. Als u, of andere gezinsleden, op dit moment geen tiend betalen, welke doelen kunt u dan stellen om tot het onderhouden van dit belangrijke gebod te komen?

4. *Wat bedoelde broeder Rich volgens u met zijn uitspraak „dat niemand de Heer ooit méér geeft dan de Heer hem geeft”?*

EEN HEEL KLEIN STUKJE STAAL

Brent A. Barlow

Begin december 1970 werd ik gevraagd te spreken in de avondmaalsvergadering van onze wijk, waarin wij het kerstgebeuren zouden vieren.

In mijn toespraak vertelde ik het verhaal van Lloyd C. Douglas (Amerikaans romancier en tevens lutheraans predikant, 1877–1951), getiteld „Precious Jeopardy: A Christmas Story” (Waardevol gevaar: Een kerstverhaal).

Het verhaal ging over een man die Phil Garland heette, zijn vrouw Shirley en hun twee kinderen, Polly en Junior. Op een zekere kerstavond had Phil het te kwaad omdat hij zijn baan kwijt was. Zijn financiële positie was mét baan al moeilijk geweest; nu zag 't er helemaal hopeloos uit.

Die avond probeerde Shirley Phil te betrekken bij een aantal van de kerstavondactiviteiten met Polly en Junior, maar haar man mopperde alleen maar over hoeveel de cadeautjes hadden gekost. Hij herinnerde Shirley eraan dat zij zich, gezien hun financiële toestand, eigenlijk geen cadeaus konden permitteren. Hij zei dat het gewoon ophitserij was van de winkeliers. Ten slotte hielp Shirley de kinderen zich klaar te maken voor het slapengaan. Daarna ging ze, met tranen in haar ogen, zelf ook naar bed.

Even later hoorde ze Phil vanuit de gang

roepen dat zij de buigtang moest pakken. „Ik heb in een naald getrap.”

Shirley bracht de tang. Phil legde hem aan en trok. De helft van de naald kwam tevoorschijn! Ze overlegden samen of hij misschien meteen naar het ziekenhuis zou gaan om de rest van de naald eruit te laten halen, maar Phil verzekerde haar dat het makkelijk tot de volgende ochtend kon wachten.

De volgende dag, eerste kerstdag, reed Phil naar het ziekenhuis, maar bij de ingang aarzelde hij. Hij had eens gehoord, dat als je een heel klein stukje metaal in je lichaam krijgt en het er niet uit wordt gehaald, het op een zeker moment een van je edele organen kan bereiken en de dood veroorzaken. Om de een of andere reden besloot Phil het stukje naald in zijn voet te laten zitten en de gevolgen ervan, welke dan ook, te dragen. Hij reed weer naar huis en vertelde Shirley dat alles in orde was.

Vanaf dat moment was Phil ervan overtuigd dat hij steeds in levensgevaar verkeerde. Hij wist echt niet of hij de volgende dag nog in leven zou zijn, en dus besloot hij iedere dag te leven alsof het zijn laatste was. Die kerstdagen vond er een opmerkelijke verandering in Phil plaats. Hij was heel lief voor Shirley en hij speelde met Polly en Junior. Het was de

eerste keer in lange tijd dat Phil zich werkelijk één voelde met zijn gezin.

Morgen zou hij misschien dood zijn, maar vandaag zou hij genieten van de belangrijke dingen van het leven. En, vreemd genoeg, scheen geld niet meer belangrijk te zijn.

De volgende dag brak aan en Phil ontdekte dat hij nog steeds leefde. Ook de tweede dag was hij bijzonder attent voor zijn vrouw en kinderen, want het kon weleens zijn laatste dag op aarde zijn. Iedere daaropvolgende dag bracht Phil meer tijd door met Shirley, Polly en Junior en nam hij onderdehand klussen aan om in het onderhoud van zijn gezin te voorzien.

Het verhaal eindigde, zoals het begonnen was, op kerstavond een jaar later. De viering van de familie Garland vormde een groot contrast met die van het jaar daarvoor, want Phil was gelukkig en had vrede in zijn hart. Hij was lang genoeg in leven gebleven om het kerstgebeuren behoorlijk met zijn vrouw en kinderen te vieren.

Die avond deed Phil een paar spelletjes met de kinderen. Daarna wisselden zij wat kleine geschenken uit, die ieder van hen in de loop van het jaar had gemaakt. Phil had in die tijd een prachtige, notehouten naaidoos voor Shirley gemaakt. Toen hij haar de doos liet zien, deed de gedachte aan zijn voorkomendheid de tranen in haar ogen springen.

Toen de klok twaalf sloeg, gaf Shirley haar man haar geschenk – een klein juweliersdoosje waarin een stukje staal op het rode fluweel priekte. Het was de andere helft van de naald die Phil in zijn voet had gewaand. Het verhaal eindigt met Shirley in tranen, die haar man om vergeving vraagt. Zij had het stukje naald een paar dagen na het ongeluk gevon-

den, maar er niets over gezegd omdat het, in zekere zin, Phil aan zijn gezin terug had gegeven.

Phil, die met een dankbaar hart beseft hoe zijn leven in het afgelopen jaar is veranderd, neemt Shirley in zijn armen en zegt haar niet te huilen, het is ten slotte kerstfeest.

De leden schenen van het verhaal te genieten en wanneer ik daarna een spreekopdracht kreeg, gebruikte ik het keer op keer om te onderstrepen hoe belangrijk het is om onze prioriteiten in de juiste volgorde te stellen en om samen met ons gezin van het leven te genieten. In 1971 studeerde ik af, waarna wij naar Illinois verhuisden, waar ik zou doceren aan de Southern Illinois University. Enkele maanden later viel mij een bijzondere ervaring te beurt, waardoor ik wel heel sterk werd herinnerd aan het verhaal van Douglas.

Het was zaterdag en ik was vroeg opgestaan om wat werk te corrigeren voordat ik mij klaar moest maken voor een leidersvergadering in de kerk. Ik was maar net op tijd klaar om me verder aan te kleden en mij naar de vergadering te begeven, dus haastte ik mij over de gang in de richting van onze slaapkamer.

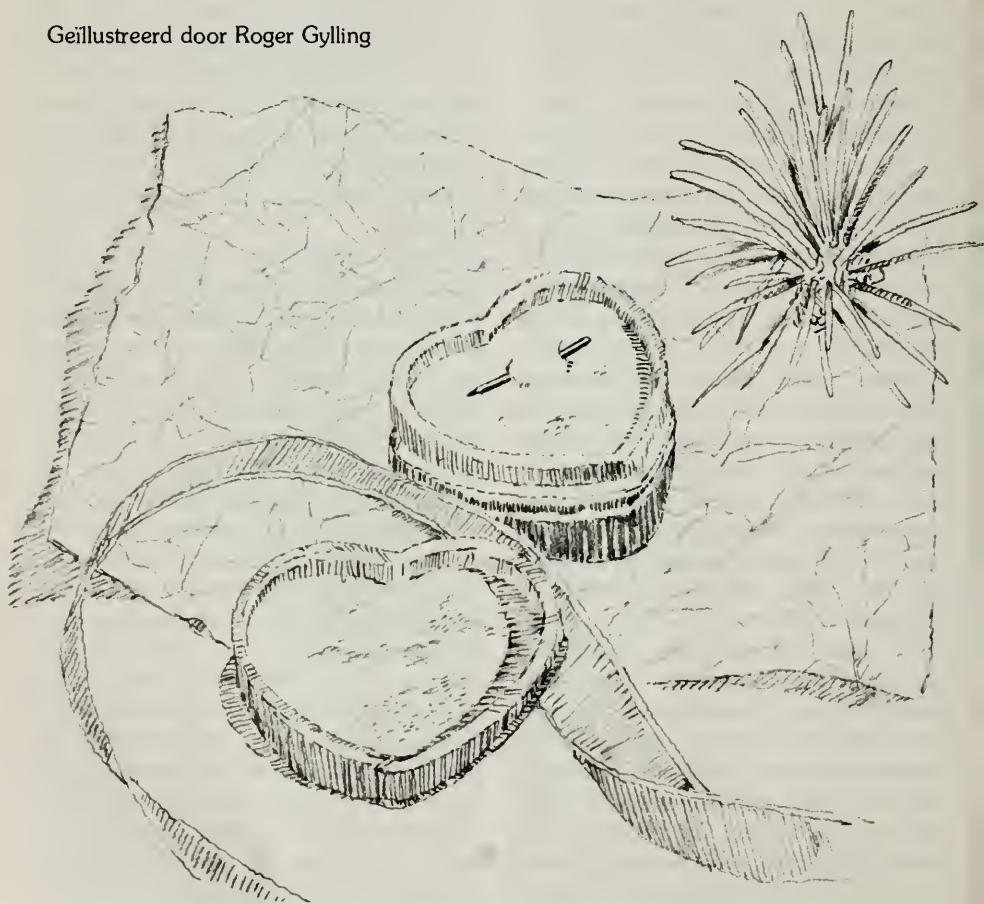
Net toen ik de deur bereikte, schoot er een hevige pijn door mijn voorvoet heen, en wel zo hevig, dat ik op de grond viel en naar mijn voet greep. Ik was in een naald getrap! Ik riep om hulp en Susan en de kinderen kwamen op een drafje naar mij toe, waar ik, met een van pijn vertrokken gezicht, mijn voet zat te koesteren.

Het hele gebeuren was pijnlijk vertrouwd. Susan haalde de tang en ik trachtte de naald eruit te trekken. Het lukte niet. Wij waren 't erover eens dat ik gelijk naar het ziekenhuis moest. Ik ontdekte dat ik, ondanks de naald in mijn voet, best kon

chaufferen. In tegenstelling tot Phil echter, was er bij mij geen kwestie van de naald erin te laten of eruit te laten halen. Het was ongeveer zes uur 's ochtends toen ik de behandelkamer voor spoedgevallen binnenhinkte en de verpleegster vertelde wat er aan de hand was. De dokter kwam een paar minuten later binnen en onderzocht de voet. De naald bleek er zo diep in te zitten, dat er een chirurg aan te pas moest komen. Mij de opdracht gevend rustig op de operatietafel te blijven liggen in afwachting van de

chirurg, liet hij mij alleen achter. Haast drie kwartier lag ik daar, helemaal alleen, in de operatiekamer te wachten. In die tijd begon ik ernstig na te denken over de zaken die het belangrijkste zijn wanneer men meent in levensgevaar te verkeren. Ik moest gelijk denken aan mijn kersttoespraak van vorig jaar in Tallahassee (Florida). Wat ironisch! Hier lag ik en maakte precies hetzelfde mee als Phil. En net zoals hij begon ik na te denken over sterven – en wat belangrijker was, over leven.

Geïllustreerd door Roger Gylling

Ten slotte arriveerde de chirurg, die mijn voet begon te onderzoeken. „Is het waar,” vroeg ik, „dat 'n klein stukje metaal in je lichaam uiteindelijk je dood kan veroorzaken als 't er niet uit wordt gehaald?” De dokter glimlachte. „Dat heb ik weleens meer gehoord, . . . maar ik weet niet zeker of 't waar is. Maar u hoeft zich geen zorgen te maken,” vervolgde hij, „want die naald van u heb ik er in een wip uit.” Terwijl de chirurg te werk ging, schoot mij een tekst te binnen die ik als zendeling heel vaak had gebruikt: „want evenals in Adam allen sterven. . .”(1 Korintiërs 15:22.) Figuurlijk gesproken hebben wij allemaal een stukje metaal in ons lichaam. De Heer noemt het sterfelijkheid. Ik geloof dat ik pas op dat moment voor het eerst in mijn leven werkelijk beseftte dat ook ik mettertijd zou sterven.

Na de ingreep ging ik terug naar huis, naar mijn gezin, dat toen meer voor mij betekende dan ooit tevoren.

Na verloop van tijd was mijn voet genezen, maar de levendige indruk van die ervaring is mij altijd bijgebleven. Sindsdien heb ik ernstig nagedacht over mijn bestaan. Wat is het doel van dit leven? Wat is het belangrijkste? Waar besteed ik het grootste deel van mijn tijd?

Een overweging van Henry David Thoreau (Amerikaans schrijver, 1817–1862) is zeer nuttig geweest. Hij was naar de bossen bij Walden Pond (Massachusetts) gegaan, zei hij, „omdat ik zeer bewust wilde leven, geconfronteerd wilde worden met slechts de essentiële feiten van het leven om te zien of ik erachter kon komen wat daaruit te leren viel, zodat ik, wanneer het moment van sterven daar was, niet tot de slotsom zou komen dat ik niet echt had geleefd. Ik wilde geen zinloos bestaan leiden, want daar is het leven te dierbaar voor.” (*Masters of*

American Literature, Boston: Houghton Mifflin Company, 1959, blz. 405.)

Het kerstfeest betekent nu veel meer voor mij, hoofdzakelijk omdat de geboorte, het leven, het sterven en de opstanding van de Heiland alle meer betekenis hebben gekregen. Ik begin tot een besef te komen van de werkelijke zin van zijn woorden, toen Hij zei: „Ik ben gekomen, opdat zij leven hebben en overvloed.” (Johannes 10:10.) Stellig is een onderdeel van die overvloed genieten van het leven samen met degenen waar wij van houden. Onze kinderen zijn groot aan 't worden en hun grootouders worden oud, en wij realiseren ons nu dat iedere kerstviering – ja, iedere dag – uniek is en niet mag worden verspild aan onbetekenende zaken. Wij hopen nog vele kerstvieringen met elkaar door te kunnen brengen, maar mocht dat niet zo zijn, dan willen wij tenminste degene die ons ten deel vallen goed doorbrengen.

Ik heb een exemplaar van het verhaal over Phil opgespoord en gekocht. Ieder jaar met kerst lees ik het opnieuw en denk ik na over mijn ervaringen, zowel degene die achter mij, als degene die voor mij liggen. En evenals Phil Garlands naald, prijkt de mijne op fluweel en bewaren wij hem op het dressoir om ons steeds eraan te herinneren dat het leven ongewis is en dat het belangrijk is prioriteiten te stellen. Het is een kostbaar geschenk en een dat ik nooit zal vergeten. □

KERSTKAART

Dawn Walker Naylor

Het was begin december 1978 en toen ik ging zitten om de kerstkaarten te schrijven liep mijn hoofd om van alles wat ik voor kerst allemaal af moest hebben. Zorgvuldig overwoog ik iedere naam, van de A tot de Z, die ik in mijn adresboek tegenkwam.

Bij de N aangekomen, bleef mijn oog rusten op de naam van mijns mans vader en zijn adres in Salt Lake City. Ik had dit adres onlangs pas achterhaald en in mijn boekje gezet met de gedachte dat David, mijn man, misschien eens contact met zijn vader zou willen opnemen. Wij woonden in Layton (Utah), slechts een paar kilometer van Salt Lake vandaan.

Dauids ouders waren gescheiden toen hij nog maar zes was en hij had zijn vader nooit meer gezien. Na de scheiding was hij naar Californië verhuisd, was daar hertrouwd en was er jarenlang blijven wonen. David groeide op in de overtuiging dat zijn vader hem in de steek had gelaten. Als jongeman was hij een aantal jaren lang heel vaak verhuisd, en vader en zoon hadden nu in bijna dertig jaar geen contact gehad. Het was een tragische toestand waar David nog steeds onder leed. Hij herinnerde zich zijn vader wel vaag, maar de herinneringen waren met het verstrijken der jaren vervormd geraakt en David had tegen zichzelf gezegd dat hij zijn vader nooit meer wilde zien. Dauids

grootmoeder, echter, die bij haar zoon woonde, was altijd in contact gebleven met een ander lid van Davids familie, en van haar had ik het adres gekregen. De naam staarde me aan vanuit het adresboek. Wat een zinloos gegeven, dacht ik. Er zat geen visuele of gevoelsmatige herinnering aan vast – zelfs niet de herinnering aan een bepaald gezicht. Terwijl ik echter naar de naam zat te turen, ontving ik een krachtig impuls om deze man een kerstkaart te sturen. Ik begon gelijk excuses te verzinnen, maar de impuls bleef.

Stel dat hij niet eens van ons wil horen? Stel dat hij helemaal niet het type mens is dat wij in ons leven willen hebben? Het regende twijfels. Maar de impuls werd al maar dwingender en ten slotte besloot ik de kaart dan maar te sturen. Daar ik er echter geen flauw vermoeden van had hoe mijn man hierop zou reageren, kwam ik tot de conclusie dat ik de kaart maar beter op de bus kon doen voor hij thuiskwam. Ik koos met zorg een toepasselijke kaart, schreef het adres op de envelop en deed er een klein briefje bij waarop ik ook ons telefoonnummer vermeldde. Ziezo, het was gebeurd. Ik deed de kaart op de bus. Nu moest ik bij mezelf overleggen hoe ik het tegen mijn man zou zeggen. Die avond, na het eten, toen David de krant zat te lezen, was mijn kans daar. Heel rustig vertelde ik wat ik had ge-

daan, waarna ik afwachtend zweeg. Er kwam geen enkele reactie. Weer deed ik mijn verhaal. Deze keer zag ik hoe de krant uit zijn handen gleed. De uitdrukking op zijn gezicht deed vermoeden dat hij zich aan 't afvragen was of hij destijds wel met de juiste vrouw in het huwelijk was getreden.

Er gingen enkele dagen voorbij en de kerstkaart was uit mijn gedachten verdwenen. Toen, op een avond, ging de telefoon en nadat ik heel nonchalant had aangekomen, hoorde ik een mannestem zeggen: „Ik ben Davids vader.” Ik schrok mij een ongeluk en trachtte een geestig antwoord te verzinnen, terwijl ik wanhopige pogingen deed om de aandacht van mijn man te trekken. Heel onbenullig zei ik, „O, u hebt dus de kerstkaart ontvangen”. Toen kwam zijn krachtige antwoord: „Ik wacht al die jaren al op een levensteken van jullie.” Op de een of andere manier slaagde ik erin nog iets te mompelen, waarna ik vroeg: „Wilt u David spreken?” waarna ik de hoorn overhandigde aan mijn verbijsterde echtgenoot.

In de loop van Davids gesprek met zijn vader werden er een tijd en een plaats bepaald voor de hereniging. Na enkele zenuwslopende dagen stonden we bij Davids vader op de stoep. Ik belde aan. Een heer deed open en stelde zich voor. Binnen maakten we kennis met zijn vrouw en kinderen, en met de

grootmoeder die Davids geboorte had meegemaakt en die levendige herinneringen aan hem had als kleine jongen. Het hele gezelschap had onze komst vol verlangen afgewacht. In minder dan geen tijd voelden we ons helemaal thuis. Terwijl ik mijn ogen door de kamer heen liet dwalen, viel mijn blik op een foto van president Spencer W. Kimball, die mij toelachte vanaf de schoorsteenmantel, en toen wist ik dat wij daar op onze plaats waren.

Louter woorden kunnen het weerzien tussen vader en zoon na zoveel jaar niet beschrijven. De vreugde die van hen afstraalde, is iets wat ik nooit zal vergeten. Er was zo'n grote vrede en vreugde in ons hart toen wij beseften dat deze familie volkomen beantwoordde aan alle verwachtingen die wij ooit hadden gekoesterd op het gebied van familie. Die avond werden de gevoelens en gegevens van jaren uitgewisseld en werden er plannen gemaakt voor toekomstige ontmoetingen. Ik weet dat wij allemaal het gevoel hadden dat onze Hemelse Vader een belangrijke rol had gespeeld bij deze hereniging.

Terwijl mijn man genoot van het weerzien met zijn vader, dacht ik dat de reactie van onze Hemelse Vader op degenen die Hém ten slotte opzoeken wel identiek moet zijn: „Ik wacht al die jaren al op een levensteken van je.” □

HET EVANGELIE IN DE VIER EVANGELIËN

Robert C. Patch

Bij de aanvang van onze studie van de vier evangeliën in het Nieuwe Testament, zal een bespreking van de achtergrond van ieder boek het gemakkelijker maken de inhoud ervan te begrijpen. In dit artikel bespreekt Dr. Patch de betekenis van het woord evangelie en hoe deze vier verslagen, hoewel verschillend, een verenigd getuigenis van Christus versterken en aanvullen. De redactie

Evangalie is één vertaling van een Grieks woord dat ook is vertaald als goed nieuws, blijde boodschap of *gelukkige verkondiging*. Schijnbaar gebruikte Jezus dit woord voor 't eerst in de synagoge te Nazaret, toen Hij uitlegde dat Hij gezalfd was tot het verkondigen van het evangelie. (Lucas 4:18; zie ook Jesaja 61:1.)

Maar wat is het evangelie precies? Hedendaagse openbaring vult de betekenis aan. In *Leer en Verbonden* 76:4-44. omvat *evangelie* de begrippen dat Jezus op aarde kwam om gekruisigd te worden, om de zonden van de wereld op zich te nemen, de wereld te heiligen, en de Vader te verheerlijken door de behoudenis te

bewerkstelligen voor allen, behalve de zonen des verderfs.

In twee andere openbaringen, omvat *evangelie* de belangrijke leerstellingen van bekering, doop, en de doop met vuur door middel van de Heilige Geest, opdat men kan worden onderwezen in „de vreedzame dingen van het koninkrijk”. (*Leer en Verbonden* 39:6.)

Het Boek van Mormon vermeldt, dat toen de twaalf door Jezus gekozenen naar de naam van de kerk vroegen, de Heiland uitlegde dat het zijn kerk zou zijn als zij zijn naam droeg en op zijn evangelie was gebouwd. (3 Nephi 27:1-10.)

Naast de begrippen die in Jesaja en in de *Leer en Verbonden* staan, omvatte zijn

evangelie nog vier andere ideeën: dat Hij gekomen was om de wil van de Vader te doen, dat de mensen zouden worden verheven om te worden geoordeeld, dat de wereld zal worden geoordeeld, en dat Hij zijn Vader verheerlijkte in zijn werk. (3 Nephi 27:13–14, 16, 19.)

Aangevuld door hedendaagse openbaring dus, betekent het woord *evangelie* onder andere:

1. De zending van Jezus is bekrachtigd door de Vader en Hij wordt erdoor verheerlijkt.
2. Zijn verlossende offer en kruisdood hebben de heiliging van de wereld tot gevolg.
3. Door zijn eigen opstanding heeft Jezus de gevangenis van de dood ontsloten.
4. Zoals de mensen van zijn tijd de Zoon verhieven tot veroordeling, zo zal de Vader de mensen verheffen om door de Zoon te worden geoordeeld.
5. De vermaning om zich te bekeren is tot de einden der aarde gericht.
6. Alleen zij die geheiligd zijn door geloof, door de doop en door de Heilige Geest, kunnen rein worden.

Aldus kan de verkondiging van het evangelie met recht *goed nieuws* worden genoemd; de universele betekenis ervan werd door Jezus gebruikt in Nazaret, in het Boek van Mormon en in de Leer en Verbonden.

Voor de meeste christenen, echter, staat het goede nieuws van het evangelie opgetekend in de geschriften van de vier evangelisten; vandaar de term „vier evangeliën”.

Hoewel Matteüs, Marcus, Lucas en Johannes veel gemeenschappelijke stof hebben, bevat ieder van hun geschriften ook unieke stof. Het is interessant om te bemerken hoeveel punten van overeenkomst de vier evangeliën uit het Nieuwe Testament vertonen.

Matteüs, Marcus en Lucas lijken wel veel op elkaar (daarom worden ze ook de synoptische evangeliën genoemd), maar ze zijn niet identiek qua opzet of bijzonderheden. De stof en de gezichtspunten van Johannes zijn zeer verschillend van de andere drie evangeliën.

Niettemin vermelden alle vier de evangeliën ten minste achttien dezelfde korte verhalen. Het is opvallend, echter, dat slechts vier gebeurtenissen die plaatsvonden voor de laatste week van Jezus' leven door alle vier de schrijvers zijn opgetekend: Johannes de Doper en zijn verkondiging, de doop van de Heiland, Jezus' afwijzing in Nazaret, en de spijziging van de vijfduizend.

De andere veertien episodes die in alle vier de evangeliën staan, vonden plaats na Jezus' zegevierende intocht in Jeruzalem, de week voor Pasen. Aldus is de laatste week van Jezus' leven, ofwel de lijdensweek, het best gedocumenteerde verhaal in het Nieuwe Testament.

HET EVANGELIE NAAR MATTEÛS

Twee kenmerken van het evangelie naar Matteüs zijn de overvloed van profetische aanhalingen uit het Oude Testament en de hoeveelheid van belangrijke verhandelingen die opgetekend zijn.

Matteüs haalt over de honderd keer het Oude Testament aan, alsof hij het christendom als de vervulling zag van het profetische judaïsme – met één belangrijke uitzondering: de boodschap van het chris-

© Providence Lithograph Company 1962

tendom was voor de hele wereld bestemd, in tegenstelling tot de veel meer beperkte opvattingen van de schriftgeleerden. Matteüs citeert een oudtestamentische profetie op een wijze die aangeeft dat hij begrijpt dat het evangelie zelfs naar de heidenen zal gaan. (Matteüs 12:19–21.) Het tweede kenmerk van Matteüs, de grote hoeveelheid van Jezus' verhandelingen, vertoont stof uit zes belangrijke verhandelingen. De eerste daarvan is de bergrede (Matteüs 5–7), met een grondtoon van nadruk op gerechtigheid. Toch is de toon ook algemeen wanneer Jezus tegen zijn toehoorders zegt: „Gij zijt het zout der aarde. . .” (Matteüs 5:13) en „Gij

zijt het licht der wereld. . .” (Matteüs 5:14). De tweede verhandeling werd gehouden ten overstaan van de Twaalf toen zij werden uitgestuurd. Bij deze eerste uitzending, zei Jezus hun: „. . . Wijkt niet af op een weg naar heidenen. . . begeeft u liever tot de verloren schapen van het huis Israëls.” (Matteüs 10:5–6). Op een later tijdstip werd het zendingswerk voor de hele wereld bestemd toen Christus de grote opdracht gaf die in Matteüs 28:19 is vastgelegd. „Gaat dan henen, maakt al de volken tot mijn discipelen. . .”

De derde verhandeling, een verzameling gelijkenissen, is opgetekend in hoofdstuk 13 van Matteüs. Men heeft zich weleens afgevraagd waarom deze gelijkenissen bij elkaar waren geplaatst, zoals kralen aan een rijgsnoer. De allerbeste uitleg is te vinden in de *Documentary History of the Church*, waarin de profeet Joseph uiteenzet dat deze verhandeling een schets geeft van de gebeurtenissen in het koninkrijk, vanaf Jezus' eigen tijd, tot aan zijn wederkomst. (DHC, deel 2, blz. 264–272.) Uit deze gelijkenissen blijkt hoe belangrijk het zuurdesemeffect is, ofwel het verspreiden van de waarheid in de wereld.

De gelijkenis van de zaaier beschrijft hoe het evangelie wordt uitgezonden. De gelijkenis van het onkruid beschrijft de afval. De gelijkenis van het mosterdzaad beschrijft de opkomst van de kerk in de laatste dagen. De gelijkenis van het zuurdeeg wijst op openbaring in de kerk, waarvan het geheel uiteindelijk wordt doortrokken. De gelijkenis van de parel leert over een erfdeel in Zion, en de gelijkenis van het sleepnet duidt erop dat de afstammelingen van Jozef bezig zijn het evangelie aan de hele wereld te brengen. De betekenis van deze gelijkenissen kan niet worden beperkt tot één plaats of één volk.

De vierde verhandeling in Matteüs behandelt de problemen van overtredingen en vergeving. (Zie Matteüs 18.) Jezus onderwees dat de Vader niet wil dat er kinderen worden gekrenkt of omkomen. Petrus' vraag over hoe vaak hij zijn broeder behoort te vergeven, geeft misschien wel de populaire houding ten opzichte van vergeving weer, maar Jezus' antwoord dat men „zeventig maal zevenmaal” dient te vergeven laat zien dat deze houding ondermaats was.

De vijfde verhandeling, die is opgetekend in Matteüs 23, stelt de schijnheiligheid van de schriftgeleerden en Farizeeën aan de kaak. De laatste verhandeling die in de

staat in de Parel van Grote Waarde. Hier vertelt Christus van de tekenen van de verwoesting van Jeruzalem, die op zijn dood zullen volgen, waarna Hij gelijklopende gebeurtenissen in de laatste dagen aankondigt.

Matteüs begreep volkomen dat de kerk een wereldomvattende bestemming had, hetgeen blijkt uit de manier waarop hij de grote opdracht onder woorden brengt: „Gaat dan henen, maakt al de volken tot mijn discipelen. . . En zie, Ik ben met u al de dagen, tot aan de voleinding der wereld.” (Matteüs 28:19–20.)

© Providence Lithograph Company

verzameling van Matteüs voorkomt, bestaat uit Jezus' profetische leringen over het einde van de wereld. (Zie Matteüs 24.) De nieuwe vertaling die de profeet Joseph Smith van dit hoofdstuk heeft gemaakt,

HET EVANGELIE NAAR MARCUS

Het evangelie naar Marcus is het kortste in het Nieuwe Testament en bijbelkenners hebben opgemerkt dat Marcus in dit evangelie de houding van Petrus schijnt weer te geven.

Als onafhankelijke vertelling, echter, bezit het drama, detail en inzicht. De allereerste woorden van het evangelie van Marcus, „Begin van het Evangelie van Jezus Christus. . .” schijnen een poging te zijn om iets vast te stellen wat uitermate fundamenteel is bij de evangelische denktrant. Wat is voor Marcus het „begin” van het evangelie?

Welhaast zeker is het Christus' goddelijke zending, daar Marcus bewijzen aandraagt om de lezer ervan te overtuigen dat Jezus macht had over de dood, dat Hij Heer van de sabbat was, dat Hij de twaalf apostelen ordende, dat Hij de doden opwekte, dat Hij een juist perspectief gaf van Mozaïsche reinheid, en dat Hij in het openbaar

verkondigde dat Hij de Messias was. Aangaande de gebeurtenissen na de kruisiging, wordt het hoogtepunt van Marcus' verslag gevormd door de aankondiging van de engel: „Hij is opgewekt.” (Marcus 16:6.)

Welk thema gebruikt Marcus om het verslag van de goddelijkheid van Christus te verbinden met dat van Christus' bediening? In het eerste gedeelte, dat handelt over de bediening in Galilea, kunnen wij welhaast de schaduw zien van Jesaja 61:1 en 2, een profetie die vervuld werd door Johannes de Doper als voorloper.

In het verslag dat handelt over de goddelijkheid van Christus, vermeldt Marcus vervolgens alle bewijzen voor de messianiteit van Jezus: Hij verkondigde dat het Koninkrijk Gods nabijgekomen was; Hij vergaf zonden; Hij was de Heer van de sabbat; Hij oefende macht uit over ziekte, geesten, en de dood; Hij voorzegde zijn eigen dood; en Hij verklaarde dat het bloed van het Nieuwe Testament, ofwel het nieuwe verbond, voor velen werd vergoten. (Zie Marcus 14:24.)

De geschriften van Marcus verhalen van de verrichtingen van de Heer van hemel en aarde, die zijn goddelijke macht en zending aantonen. Het evangelie naar Marcus is een getuigenis van de verzoening.

HET EVANGELIE NAAR LUCAS

Het evangelie naar Lucas is „het mooiste boek van de hele wereld” genoemd. De kerstverhalen die erin staan, alsmede de gelijkenissen van de verloren

zoon en van de barmhartige Samaritaan, hebben het hart van de christelijke wereld veroverd. Lucas onderstreept het historische, het menselijke en het geestelijke, waarbij hij bijzondere belangstelling aan de dag legt voor de rol die de vrouwen in die eerste jaren hebben gespeeld. Elisabet, de moeder van Johannes de Doper, Maria in het kerstverhaal, de echtgenoten van bepaalde autoriteiten, en een aantal niet nader genoemde vrouwen, worden in dit evangelie op een interessante wijze op de voorgrond geplaatst. Lucas geeft ook blijk van een bijzondere bezorgdheid voor de armen en nederigen.

Het geestelijk perspectief in Lucas' evan-

© Providence Lithograph Company 1957

gelie wordt slechts overtroffen door een eendere nadruk in het boek de Handelingen der Apostelen. Als zedingsgezel van Paulus, kreeg hij een enorme waardering voor het werk van de Heilige Geest in de

kerk en belangstelling voor de bredere zending van de Messias. Lucas toont aan dat Jezus' zending alle mensen geldt, ongeacht of zij verpletterd door smart, gebonden of blind zijn.

Hij vermeldt in zijn verslag dat een engel de zending van Johannes de Doper uiteenzette aan zijn vader Zacharias, die later over de Messias profeteerde. Maria wist door middel van een boodschapper uit de hemel dat haar Zoon de „Zoon des Allerhoogsten” (Lucas 1:32) zou worden genoemd. Het getuigenis van Johannes de Doper beschreef iemand die „sterker” zou zijn en die zou dopen met vuur en met de Heilige Geest. Aldus geeft Lucas vanaf

de goddelijke Jezus door de boze geest te Kafarnaüm werd herkend als „de heilige Gods” (Lucas 4:34); hoe Hij de apostelen riep, mensen genas en hun zonden vergaf; menigten spijzigde en verheerlijkt werd. Het laatste hoofdstuk vermeldt hoe Jezus twee discipelen op de weg naar Emmaüs onderwees.

Een op de voorgrond tredend thema van het evangelie naar Lucas is de leerstelling over bekering en vergeving, zoals aange-toond door het voorval met de zondares (Lucas 7:36–50) en met de verlamde (Lucas 5:17–26). Jezus leerde zijn discipelen elkander te vergeven en gaf hun een prachtig voorbeeld toen Hij vanaf het kruis bad: „Vader, vergeef het hun. . .” (Lucas 23:34). Petrus ontving vergeving nadat hij Christus tot drie keer toe had verloochend. De slotverzen vermelden dat bekering en vergeving aan alle volken gepredikt moeten worden. (Zie Lucas 24:47.)

© Providence Lithograph Company

het allereerste begin van zijn evangelie aan, dat Zacharias, Maria, Simeon en Johannes de Doper allen wisten dat de Zoon des Allerhoogsten komen zou. Het evangelie van Lucas vertelt ook hoe

HET EVANGELIE NAAR JOHANNES

Het evangelie naar Johannes is een getuigenis dat op een bijzondere wijze wordt benadrukt: „Jezus heeft nog wel vele andere tekenen voor de ogen zijner discipelen gedaan, die niet beschreven zijn in dit boek, maar deze zijn geschreven, opdat gij gelooft, dat Jezus is de Christus, de Zoon van God, en opdat gij, gelovende, het leven hebt in zijn naam.” (Johannes 20:30–31.) Het thema getuigenis wordt op een uitzonderlijke wijze onderstreept.

Het vijfde hoofdstuk van Johannes vertelt hoe Jezus de Joden onderwees over

getuigenis, waarbij Hij aangaf dat iedereen de beschikking had over de volgende bronnen van getuigenis: Jezus zelf, Johannes de Doper, de werken die Jezus tot stand had gebracht, Mozes (waarop Christus' toehoorders verondersteld werden te vertrouwen), en de Vader, ook al hadden zij zijn stem niet gehoord. Aangezien de Heiland in 3 Nephi 11:31–36 uiteenzet dat de Vader getuigde door de kracht van de Heilige Geest, moet Jezus op dat moment tegen de Joden hebben gezegd dat zij doof waren voor de stem van de Heilige Geest.

Voor Johannes was Jezus het ware paaslam. Hij heeft ook het getuigenis van de Doper opgetekend: „Zie, het lam Gods.” (Johannes 1:29.) Deze uitspraak was ontleend aan Jesaja 53:7 en beschreef alle vier paasvieringen uit Jezus' bediening.

Johannes maakt ook bijzondere vermelding van het feit dat de soldaten, toen zij hadden geconstateerd dat de gekruisigde Jezus dood was, Hem niet, zoals bij de twee misdadigers, de benen braken. Hij zet daarbij uiteen: „Want dit is geschied, opdat het schriftwoord zou vervuld worden: Geen been van Hem zal verbrijzeld worden.” (Johannes 19:36.) Johannes citeerde daarbij uit de instructies met betrekking tot het offerlam, dat bij de viering van het Pascha werd geslacht. (Exodus 12:46.)

HET EVANGELIE, DE AFVAL EN DE GETUIGEN

Nadat het laatste boek was geschreven, circuleerden de geschriften drie eeuwen lang door de christelijke wereld. In de

tweede eeuw werd de toenmalige christelijke kerk door de ketterse leerstellingen van het Docetisme, het Montanisme, het Gnosticisme en het Monarchianisme gedwongen om de apostolische geschriften uit de eerste eeuw aan te wenden ter bescherming en versterking van haar aangestemde gezag.

In deze periode omvatte de lijst van omstreden boeken Openbaring, de brief van Jakobus, de brief van Judas, de tweede brief van Petrus, en de tweede en derde brief van Johannes. De brief aan de Hebreëen werd in Alexandrië tweehonderd jaar eerder aanvaard dan in Rome. Daar tegenover staat dat de Didachè, de Openbaring van Petrus, de Pastor Hermas, de brieven van Barnabas en Clemens I aanvankelijk aanvaard en later verworpen werden. In deze periode van ketterij, afval en verdeeldheid, werd de godsdienstige kracht van de nieuwtestamentische evangeliën niet in ernst betwist.

Deze godsdienstige kracht van de nieuwtestamentische evangeliën berust op getuigen. Matteüs getuigt dat de „blijde proclamatie” uit zal gaan naar de wereld; Marcus getuigt dat Jezus de Verlosser is; Lucas schrijft een getuigenis over de kwijtschelding van zonden; Johannes' evangelie is een getuigenis over de vervulling van de symboliek van het Pascha. Drie Nephi getuigt van heiliging. De Leer en Verbonden getuigt van oordeel. Al deze geschriften getuigen van de opstanding. En toch schrijft Johannes: „Indien wij het getuigenis der mensen aannemen, het getuigenis van God is meerder. . .” (1 Johannes 5:9.)

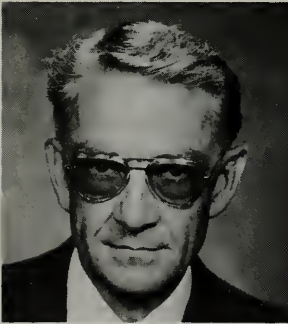
□

Ik heb een vraag

Het antwoord op vragen van algemeen evangeliebelang geldt als leidraad en niet als officiële uitspraak aangaande het beleid van de kerk.

Vraag:

De vorm van de bergrede doet fragmentarisch aan. Bestaan er nog andere voorbeelden van dit type literatuur? Is het slechts een ogenschijnlijk gebrek aan eenheid, voortvloeiend uit de moeilijkheden van het optekenen en overbrengen?

Antwoord:
Dr. Monte S. Nyman,
buitengewoon hoogleraar in de oude
Schriftuur aan de Brigham Young
University.

Vanwege de schijnbare fragmentatie van de bergrede, leert de christelijke wereld dikwijls dat de bergrede niet bij één gelegenheid werd gehouden, maar „bestaat uit aforismen, stelregels en voor-

beelden die uit vele redevoeringen als een schat waren bewaard”. (*Interpreters’ Bible*, deel 1, blz. 279; zie ook blz. 155–164.) Dat dit niet het geval is wordt aangetoond in het Boek van Mormon.

Toen Hij de Nephieten na zijn opstanding bezocht, hield Jezus voor hen in grote lijnen dezelfde redevoering (zie 3 Nephi 12–14) en zei de schare aan het slot van zijn opmerkingen: „Ziet, gij hebt gehoord, wat Ik leerde eer Ik opvoer tot Mijn Vader.” (3 Nephi 15:1.) Hoewel deze woorden niet onomstotelijk bewezen dat de rede als één geheel werd gehouden, wordt zulks er wel door geïmpliceerd, en het feit dat Hij de Nephieten deze zaken bij één gelegenheid voorhield, zou er op wijzen dat dit bij de eerdere gelegenheid ook zo was gebeurd. Waarom doet de bergrede dan fragmentarisch aan? Enige toelichting is hier geboden.

Hoewel men de bergrede wel heeft vergeleken met rabbijnse en Griekse stukken op wijsgerig gebied, staat dit werk toch op zichzelf. Het ogenschijnlijke gebrek aan eenheid is het gevolg van de inhoud ervan. Wederom blijkt dit uit het verslag uit het Boek van Mormon, daar er uit het evangelie naar Matteüs kennelijk vele duidelijke en hoogst waardevolle delen zijn weggenomen. (Zie 1 Nephi 13:23–29.) Dat dit inderdaad het geval is, en dat de verschillen niet te wijten zijn aan een verschillende inhoud van

de twee redes, wordt aangetoond door het feit dat Joseph Smith de ontbrekende leringen uit de bergrede toevoegde in zijn geïnspireerde vertaling van de Bijbel. De bergrede behoeft geen verontschuldiging als zou het optekenen en overbrengen ervan een probleem zijn geweest, maar moet worden gezien als wellicht een van de teksten die geleden heeft onder veranderingen, weglatingen, en mogelijk slechte vertaling.

De bergrede is fragmentarisch in deze zin, dat verschillende gedeelten ervan tot verschillende toehoorders waren gericht. Het eerste gedeelte (Matteüs 5:1 tot en met 6:24; 3 Nephi 13:25–34) was gericht tot de menigte die zich had verzameld. In het Boek van Mormon liet de Heiland zijn opmerkingen die gericht waren tot de schare voorafgaan door instructies aan de Twaalf. (3 Nephi 11:21–41.) Het tweede gedeelte (Matteüs 6:25–34; 3 Nephi 13:25–34) was gericht tot de door Hem gekozen Twaalf. Het derde gedeelte was wederom gericht tot de schare. Aldus bestaat de bergrede uit een eerste en laatste gedeelte met instructies bedoeld voor algemene toepassing, met daartussen specifieke instructies bedoeld voor de Twaalf.

Er kan een verdere fragmentatie worden opgemerkt in het bijbelse verslag voortvloeiend uit de abruptheid waarmee er van onderwerp wordt veranderd. De zaligsprekingen, een vergelijking van de luisteraar met het zout en met het licht, een gedeelte over de vervulling van de wet en een vergelijking van de wet met de leringen van Christus schijnen in het vijfde hoofdstuk van Matteüs één voor één en geheel apart te worden behandeld. De rede tot de Nephieten, echter, brengt al die onderwerpen in verband

met het beginsel dat de Heiland introduceert bij het begin van zijn instructies aan de schare, „Staat op en nadert tot Mij”, hetgeen van de bergrede zoals opgetekend in het Boek van Mormon, een schitterende vertolking maakt van de taak van het gedoopte lid van de kerk. Helaas is de wereld het verenigende begrip van deze meesterlijke rede kwijtgeraakt. Met de herstelling van deze duidelijke en waardevolle waarheid, kunnen wij, door middel van het bestuderen van de weergave in het Boek van Mormon, meer waardering voor de bergrede krijgen. □

Vraag:
Waarom zijn de evangeliën zo onvolledig wat betreft de details van het leven van Jezus?

Antwoord:
Dr. Richard Lloyd Anderson, hoogleraar in de geschiedenis en de oude Schriftuur aan de Brigham Young University.

Slechts één van de evangeliën begint met Jezus' grootheid in het voorbestaan. Slechts twee van de evangeliën vertellen over zijn wonderbaarlijke geboorte. Drie

van de evangeliën vermelden slechts één van de paasvieringen in zijn leven, waarmee het aan het vierde evangelie wordt overgelaten om de volle drie jaar van zijn bediening te vermelden. Het is duidelijk dat deze korte verslagen nooit als levensbeschrijvingen zijn bedoeld. Als dat zo is, wat is hun bedoeling dan wel? Joseph Smith gaf hierop een verhelderend antwoord door zijn gebruik van een nieuwe titel: „Het getuigenis” van Matteüs en Johannes. Deze veranderingen, die voorkomen in Joseph Smiths verklaring, onderstrepen het bijzondere karakter van ieder van de vier evangeliën.

Elke schrijver had hetzelfde wezenlijke doel als Johannes. Johannes was de laatste nog in leven zijnde apostel die door Jezus persoonlijk was gekozen, en zijn taalgebruik wordt gekenmerkt door de woorden „getuigenis” en „getuigen”. In het gehele Nieuwe Testament, komen 70 procent van deze woorden, die duiden op persoonlijke kennis (maturia en martureo), in de geschriften van Johannes voor, die zich volkomen toelegt op zijn zending om ervan te getuigen dat hij persoonlijke kennis bezat. Men hoeft slechts het eerste hoofdstuk van het evangelie naar Johannes („Wij hebben zijn heerlijkheid aanschouwd” – Johannes 1:14) te vergelijken met de eerste verzen van de eerste brief van Johannes („hetgeen wij gezien hebben met onze (eigen) ogen. . . en onze handen getast hebben” – 1 Johannes 1:1). Deze laatste schrijver van het evangelie sprak voor allen, waarbij hij onderstreepte dat hij schreef „opdat gij gelooft, dat Jezus is de Christus, de Zoon van God, en opdat gij, gelovende, het leven hebt in zijn naam”. (Johannes 20:31.)

Velen hebben geconcludeerd dat de

geschriften van Johannes slechts getuigenis zijn en geen geschiedenis. In werkelijkheid heeft Johannes geschiedenis geschreven die om zijn getuigenis heen is georganiseerd, hetgeen blijkt uit de titel *Evangelie*. Blijkbaar heetten de verslagen van het leven van Christus van meet af aan evangeliën – maar waarom? Het Griekse woord *euangelion* is een samenstelling van *angelia*, een „boodschap” of „verkondiging” en het voorvoegsel dat „goed” of „gunstig” betekent. *Evangelie* betekent „goed nieuws”. De verhalen over Jezus werden de evangeliën genoemd, omdat zij het evangelie verkondigden, de heerlijke boodschap dat Hij dood en zonde overwonnen had. Hoewel de vier evangeliën dit einde tegen verschillende achtergronden plaatsen, wordt het einde zelf, het verslag van de dood en de opstanding van Jezus, in bijzonderheden weergegeven. Een derde van Marcus, bij voorbeeld, en zo goed als de helft van Johannes, handelen over de laatste levensweek van Christus.

Ieder feit over Christus dat wij te weten kunnen komen dwingt ons belangstelling af, want met wat Hij voor ons deed, verwierf Hij onze zaligmaking. De evangeliën waren niet bedoeld als levensverhalen. Zij vermelden de feiten over Christus door middel waarvan zijn evangelie ons wordt verkondigd: dat Hij door God was gestuurd, dat Gods macht bleek uit zijn leven en leer, dat Hij zijn kerk gezag schonk, dat Hij bereidwillig zijn eigen leven offerde ter wille van ons eeuwige leven, en dat Hij ten slotte opstond uit de dood om ons aller opstanding mogelijk te maken. Dit geweldige verhaal is het stramien en het getuigenis van de vier evangeliën uit het Nieuwe Testament. □

VANUIT DE ZUILENGANG VAN SALOMO

De kerk in de tijd dat de apostelen de leiding overnamen

T. Edgar Lyon

Bij hun streven om de geschiedenis van het allereerste begin van de christelijke kerk te reconstrueren, worden de christenen van de twintigste eeuw zich al snel bewust van hetgeen zij een schrijver uit de eerste eeuw verschuldigd zijn. Deze schrijver, een arts die Lucas heette, was de auteur van het evangelie naar Lucas en van de Handelingen der Apostelen. In feite vormen zijn werken een tweedelige geschiedenis van de grondvesting van het christendom. Hoeveel waardering wij echter ook hebben voor hetgeen Lucas aan onze kennis heeft bijgedragen, er zijn vele dingen die wij zouden kunnen wensen dat hij geschreven had. Hij vermeldt geen enkele formele organisatie van de kerk in de tijd van Jezus en noemt evenmin de namen van de gezagsdragers, hun titel of hun bevoegdheid. Hij verzuimt ons te vermelden onder welke naam de christelijke gemeente te Jeruzalem bekend stond of aan te geven wat de houding van de christelijke joden was ten opzichte van de tempel, het tempelterrein, de offers die dagelijks door de Levitische priesters werden gebracht en de joodse sabbat. Misschien waren dit zaken waarmee Teo-

filus, aan wie hij zowel zijn evangelie als de Handelingen opdroeg, zo vertrouwd was, dat Lucas de noodzaak voor het optekenen van zulke algemeen bekende zaken niet onderkende.

De groei van de kerk

Het boek Handelingen der Apostelen is een voortzetting van het verhaal van de christelijke gemeente te Jeruzalem vanaf het eind van het evangelie naar Lucas. Na de hemelvaart van de verrezen Heer vanaf de Olijfberg, vertelt Lucas over een vergadering van de heiligen te Jeruzalem, waar „ongeveer honderd twintig personen bijeen” waren. (Handelingen 1:15.) Petrus zei dat de overgebleven apostelen kandidaten moesten kiezen om de lege plaats in te nemen die was veroorzaakt door de dood van Judas Iskariot. Hij duidde op twee vereisten voor het ambt: het moest iemand zijn die vanaf de doop van de Heiland door Johannes bij Jezus en de discipelen was geweest; en hij moest tevens getuige zijn geweest van de opstanding van Christus. Er werden twee kandidaten naar voren gebracht, die

beiden even geschikt leken te zijn. Vervolgens baden zij tot de Heer, die het hart van de mensen kent op een manier die hun niet gegeven was, om aan te wijzen „die Gij van deze twee hebt uitgekozen”. (Zie Handelingen 1:24.) Daarna werden zij geïnspireerd om Mattias te kiezen, die de lege plaats in het quorum van de Twaalf innam. Het is opmerkelijk dat de apostelen erop aandrongen dat dit een kerk zou zijn die geleid werd door de Geest en niet door menselijk inzicht. Lucas maakt zijn lezers vervolgens bekend met een opwindende gebeurtenis

die tijdens het joodse pinksterfeest, tien dagen na Jezus' hemelvaart, plaatsvond. Lucas vertelt dat er op die gedenkwaardige dag een aantal Palestijnse joden, alsmede vele vrome joden afkomstig uit een vijftiental verschillende gewesten van het Romeinse rijk, op een niet nader genoemde plaats bijeen waren gekomen. Die dag werd er een wonderbaarlijke manifestatie van vreemde tongen op de apostelen uitgestort. De toehoorders stonden verbaasd dat de apostelen, die uit Galilea afkomstig waren (zie Handelingen 2:7), in staat bleken te zijn het

Wellicht had de zuilengang van Salomo dezelfde functie als de Griekse en Romeinse forums, waar openbare vergaderingen en debatten werden gehouden.

evangelie te verkondigen in de eigen taal van de toehoorders. (Zie Handelingen 2:137.)

Na dit wonderbaarlijke gebeuren hield Petrus een magistrale toespraak over Jezus als de Messias, waarbij hij getuigde dat deze Jezus van Nazaret de verzezen Verlosser van de wereld was. Zich er plotseling van bewust dat zij zich wegens het verwerpen van Jezus als hun Messias dienden te bekeren, vroegen de aanwezigen Petrus hoe zij konden ontkomen aan de straf die zij terecht verdienden. Petrus antwoordde door hun de eerste beginse-len van het evangelie te verkondigen, en Lucas vermeldt dat er „op die dag. . .ongeveer drieduizend zielen” door middel van de doop lid werden van de kerk. (Zie Handelingen 2:37-42.)

Niet lang daarna vond er weer iets bijzonders plaats, waarna nog meer be-

keerlingen zich bij de kerk voegden. Petrus en Johannes waren „tegen het uur des gebeds” naar de tempel gegaan (zie Handelingen 3:1). Bij de poort van de tempel werd Petrus door een bedelaar om een aalmoes gevraagd. Petrus antwoordde dat hij geen geld had, maar wel iets anders, waarna hij deze man, die vanaf zijn geboorte verlamd was geweest, genas. Door dit wonder, waar velen getuige van waren, liep er een menigte joden te hoop in de zuilengang van Salomo (zie Handelingen 3:11). Daar wees Petrus hen erop hoe zij Jezus van Nazaret als de Messias hadden verworpen, waarna hij hen vermaande zich van deze zondige daad te bekeren. Lucas vermeldt dat zijn prediking zo doeltreffend was dat „velen van hen, die het woord gehoord hadden. . .gelovig (werden), en het getal der mannen . . .

De geestdrift om hun verbondenheid op een nieuwe manier gestalte te geven was zo groot, dat de bekeerlingen alles wat zij bezaten wilden delen.

ongeveer vijfduizend (werd)". (Handelingen 4:4.)

De „gemeenschappelijke” levensstijl van de heiligen

De geestdrift en het voornemen om hun verbondenheid op een nieuwe manier gestalte te geven was zo groot onder het enorme aantal mensen dat zich bij die twee gelegenheden tot de kerk had bekeerd, dat zij, overeenkomstig de leer van het evangelie die ons gebiedt voor elkanders welzijn zorg te dragen, alles wat zij bezaten wilden delen met hun medechristenen:

„Want er was ook niet één behoefte onder hen; want allen, die eigenaars waren van stukken grond of huizen, verkochten die en brachten de opbrengst van de verkoop en legden die aan de voeten der apostelen; en aan een ieder werd uitgedeeld naar behoefte.” (Handelingen 4:34–35.)

„En allen, die tot het geloof gekomen en bijeenvergaderd waren, hadden alles gemeenschappelijk; en telkens waren er, die hun bezittingen en have verkochten en ze uitdeelden aan allen, die er behoefte aan hadden.” (Handelingen 2:44–45.)

In deze twee verhalen worden wij in kennis gesteld van een plan voor kerkelijk „communisme” onder de heiligen te Jeruzalem, hetgeen getuigt van dezelfde geest die de Nephieten op het westelijk halfmond bewoog nadat zij waren bezocht door de verrezen Heer. Het systeem van economische samenwerking onder de Nephieten hield ongeveer tweehonderd jaar lang stand. (Zie 4 Nephi 1–27.)

De kerk groeide zo snel, dat de dagelijkse zorg voor en distributie van eten alle tijd van de Twaalf in beslag nam. Beseffende

dat dit werk hen afhield van het verkondigen van het evangelie – hun eigenlijke opdracht van Jezus – riep de Twaalf de heiligen bij elkaar en leerde hun dat de apostelen niet door Jezus waren geroepen om „de tafels (te) bedienen”, waarna zij voorstelden dat er zeven mannen geroepen en aangesteld zouden worden om deze taak op zich te nemen (zie Handelingen 6:1–6), hetgeen inderdaad gebeurde.

Lucas heeft geen melding gemaakt van het ambt of de titel die gepaard ging met deze verantwoordelijkheid. Veel later, toen het afvallige christendom deze taak aan diakenen had toegewezen, werden deze mannen in samenvattingen van hoofdstukken en in kanttekeningen beschreven als „de zeven diakenen”. Lucas zelf duidt hen niet zo aan. Het werk dat zij verrichtten, echter, dat de aardse behoeften van de mensen gold, kwam overeen met de opdracht voor de bisschoppen. Het kan zijn dat de heiligen te Jeruzalem op dit punt verdeeld werden in zeven gemeenten, ieder met een bisschop die verantwoordelijk was voor het stoffelijk welzijn van zijn gemeente.

Het aannemen van dit nieuwe economische systeem door de heiligen van Jeruzalem, was een daad van geweldige christelijke liefde en van groot geloof. Uiteindelijk echter, veroorzaakte het moeilijkheden. Velen van hen die op die eerste pinksterdag lid waren geworden van de kerk, zijn misschien mensen geweest die een bepaalde welstand hadden bereikt en hadden geïnvesteerd in huizen, grond en winstgevende ondernemingen. Als zij deze zaken hadden gehouden en de winst daarvan aan de christelijke gemeenschap hadden geschonken, waren zij hun rentegevend bezit niet kwijtgeraakt en zou de gemeenschap een vast inkomen hebben

gehad. Door, echter, hun bezittingen te verkopen, zodat zij geld konden geven, verkochten zij de bron van hun inkomsten, en naarmate de kerk in aantal toenam, en er vele armen lid werden van de kerk, raakte het oorspronkelijke kapitaal, dat door de eerste twee grote groepen bekeerlingen was geschonken, kennelijk uitgeput.

Terwijl de apostel Paulus zo'n tien à vijftien jaar later in Klein-Azië en Europa zendingswerk deed onder de joden en de heidenen, vroeg hij deze christenen van heidense afkomst om ondersteuning voor de armlastige christenen te Jeruzalem. (Zie 1 Korintiërs 16:1-4; 2 Korintiërs 9:1-8.) Blijkbaar hadden zij tegen die tijd al hun kapitaal opgemaakt en hadden zij maar weinig betrouwbare bronnen van inkomsten.

De sabbat in de vroegchristelijke kerk

De heiligen te Jeruzalem hebben grote invloed uitgeoefend op de ontwikkeling van de christelijke sabbat. Hoewel de Schriften ons relatief weinig vertellen over de manier waarop de vroege christenen hun heilige dag vierden, weten wij dat de christelijke leiders van het eerste uur waren grootgebracht in het joodse geloof en kennelijk vrome, orthodoxe joden waren – anders hadden zij niet uitgekeken naar de komst van de Messias. Dientengevolge moeten zij, als volwassenen, actief hebben deelgenomen aan de sabbatdiensten in de synagogen. Stellig zullen zij de diensten op de vrijdagavond hebben bijgewoond, daar deze bedoeld waren ter voorbereiding op de sabbat, die met zonsondergang begon. Daar zullen zij psalmen hebben gezongen, gebeden heb-

ben opgezegd en gedeelten hebben gelezen uit de geschriften van de profeten en de wetten van Mozes.

Naast de godsdienstige vergaderingen, waren de synagoge en de rabbi ook school en onderwijzer, waar de kinderen door de week les kregen in de tien geboden, de wet van Mozes en de

Het is opmerkelijk dat de apostelen erop aandrongen dat dit een kerk zou zijn die geleid werd door de Geest en niet door menselijk inzicht.

talmoed, die de basis vormden van de joodse godsdienst en dienstverlening aan de medemens.

Jesus zal geen uitzondering zijn geweest, want zijn eerste redevoeringen en leringen vertonen grote vertrouwdheid met de wet, de profeten en de geschriften. De evangeliën vermelden dat Hij gewoon was op de sabbatdag naar de synagoge te gaan, vaak als uitlegger van de Schriften, of als iemand die wees op dwalingen in de joodse overtuigingen of praktijken. (Zie Lucas 4:16-21.)

Zijn apostelen hadden Hem natuurlijk vergezeld bij deze bezoeken, en het zou voor hen en hun volgelingen vanzelfsprekend zijn om naar de synagoge te blijven gaan. Lucas vertelt dat wanneer de zendingen buiten Palestina reisden, zij op de sabbat de diensten in de synagoge bijwoonden, de gemeente toespraken wanneer zij daarvoor toestemming ontvingen en Jezus' dood en opstanding aan de joden verkondigden. (Zie onder ande-

Jonge-volwassenen- kampreünie

door *broeder* Wim Kamps.

Na het zomerkamp in de eerste week van augustus keken alle jonge-volwassenen met verlangen uit naar de reünie. Deze heeft inmiddels in het weekend van 8 oktober plaatsgevonden in hetzelfde kamphuis (Kampeerboerderij "De Olmen" in Hoeven).

Gedurende dit weekend waren zo'n negentig jonge-volwassenen bij elkaar om kampherinneringen op te halen en gelegde contacten te verstevigen.

Vanaf de eerste avond zat de stemming er meteen helemaal in. Die avond was er een kort programma, waarin een aantal sketches werden opgevoerd en dia's van vorige kampen werden vertoond.

Daarna was de avond vrij, zodat iedereen zijn ervaringen van de afgelopen twee maanden kon uitwisselen. Er was zoveel te vertellen, dat het voor een groot aantal niet meeviel om naar bed te gaan. Toch was iedereen zaterdagochtend weer op tijd om de dag te openen met een lied, opbouwende gedachte en ontbijt. Die ochtend was er een voordracht met discussie o.i.v. broeder Engelbert, over het kamphema "Waar sta ik (als heilige der laatste dagen in de wereld)".

Na het middageten en de corvee (waarvoor zich steeds genoeg vrijwilligers meldden) werd er vertrokken naar het

Groot-Brittannië was ook vertegenwoordigd.

nabijgelegen bos, waar die middag ondanks de regen een bosspel werd gehouden.

Iedereen werd goed nat, maar het plezier was er niet minder om. Gelukkig waren de douches goed warm en na het avondeten was iedereen weer voldoende opgeknapt om aan de dansavond mee te

De zwerige Slingerland-stijl.

Dansen op ringniveau.

*Afrikaanse dia's kijken
van broeder van Beek.*

gen, wat staat ons te wachten?", Claire Verschoof: "Geloof" en de gastspreker broeder Karssen: "Kent u het evangelie, begrijpt u het evangelie?"

Na het middageten was al pijnlijk te merken, dat het weekend op een eind liep, want de slaapzalen moesten ont-ruimd en opgeruimd worden. Hierna

Vijf jongens op twee benen.

doen. Het was een hoedenbal, wat in-hield, dat iedereen het hoofd met het een of ander moest bedekken. Er waren zeer veel leuke creaties bij. Voor de leukste was er een aardigheidje. Dit ging voor de jongens naar Rinus Zwackhalen en voor de meisjes naar Debbie Algra.

Iedereen kon naar hartelust dansen (en deed dat ook), want er was muziek naar ieders smaak. Na afloop moest alles nog klaar gezet worden voor het ontbijt van de volgende morgen, acht uur. Met ver-eende krachten was dit snel gebeurd. Ook de zondagochtend begon met een lied en een opbouwende gedachte.

De priesterschapsvergadering en de Z.H.V. werden respectievelijk gegeven door broeder en zuster Reinders. Ook hier gingen de lessen verder op het kampthema in.

In de avondmaalsvergadering spraken Roland van Stolkum: "De laatste da-

Een kijkje op de dansvloer.

werd er nog wat gewandeld door sommigen alvorens de diapresentatie van broeder en zuster Kirschbaum begon: "In het voetspoor der aartsvaders".

De reünie werd afgesloten met een korte getuigenisvergadering.

Deze moest een half uur duren, maar liep uit tot ruim een uur. Iedereen wilde graag zijn of haar getuigenis geven en het was moeilijk om het om 18.30 u af te breken. De emoties in deze vergadering liepen (in positieve zin) hoog op, er werd menige traan geplengd door zowel jongens als meisjes. Dit getuigt wel van de geweldige sfeer die op dit weekend aanwezig was! We kunnen terugkijken op een onvergetelijk samenzijn.

*Organisator van
het „hoedenbal”, Wim Kamps.*

Indienen van vier-generatielijsten

Dit is een herinnering aan het huidige vier-generatieprogramma waarbij van u wordt verwacht dat u genoemde lijsten inzendt. Zij die nog geen gehoor hebben gegeven aan de oproep om een stamboomlijst met de daarbij behorende gezinslijsten in te leveren, worden gevraagd dit alsnog te doen. Zo mogelijk dienen broers en zusters daarbij met hun ouders samen te werken. Zodra een familie deze lijsten heeft samengesteld zendt één familielid, als vertegenwoordiger van de hele familie, deze lijsten naar Ancestral File, 50 East North Temple

Street, Salt lake City, Utah 84150. Dit voorouderlijk archief is voor het genealogische werk van de kerk van vitaal belang.

Veel families hebben inmiddels hun vier-generatielijsten ingediend bij het voorouderlijk archief en worden geprezen voor hun inzet. Nu moet het genealogisch onderzoek naar voorouders worden voortgezet voor zo ver als dit maar mogelijk is en dienen de namen, in zoverre dat nog niet is gebeurd, te worden ingediend voor tempelwerk.

Over de groentetuin gesproken

Alweer een zomer voorbij. Een zomer van hard werken in de tuin. De tuin! Wat een hobby!

Ik kan me nog goed herinneren hoe ik me voelde toen het gebod kwam dat alle heiligen een moestuin behoorden aan te leggen.

Mijn man begon enthousiast te worden. Die zag het wel zitten. Ik niet. Vier kleintjes onder de zeven, waaronder een baby. Ik zocht geen werk, dat had ik al genoeg. Daar kwam nog bij dat ik een huismus was. Buiten in de kou of in de regen, mij niet gezien! Maar ja, de Heer heeft niet gezegd dat moeders met vier kinderen en huismussen niet mee hoeven te doen.

Dus begin je maar met lekker wroeten in de grond. Ik liet me niet kennen. Mijn man heeft pas later geweten hoe afschuwelijk ik het vond. Al die vieze beesten die je tegen komt, wat een grap!

Spitten en zaaien, dat schoot tenminste op. Je dacht dat de helft al achter de rug was. Maar ja, dan begint het onkruid. Eerst moet je natuurlijk weten wat onkruid is en wat niet. Ook dat leer je niet vanzelf. Nadat de plantjes boven kwamen, begon het wat te lijken. Prachtig al die rijtjes. Wat trots was ik, de stadsjuffer, op onze moestuin. Het eerste jaar was de bloemkool een grote mislukking. Die zat vol met hele lange wormen. Ik had nooit geweten, dat er zulke lange bestonden. Dus geen bloemkool. De sla dan? Geweldig prachtige kroppen. De boer die af en toe even langs kwam, was onder de indruk en ging met twee kroppen onder zijn arm naar huis. Ook de andijvie was schitterend. De hoeveelheid was echter afgestemd op een weeshuis. De vier zendelingen die we in onze gemeente hadden gingen elke week naar huis met andijvie en sla. De andijvie zat

alleen vol mieren. "Even goed wassen", zei ik opgewekt.

Nu is het al enige jaren geleden. En er is veel gebeurd. Veel heb ik geleerd over de tuin, geleerd om de tuin in te delen, geleerd om groenten te eten waarvan ik het bestaan niet vermoedde, geleerd buiten te werken en er zelfs plezier in te krijgen. Maar veel meer komt er kijken bij een tuin. De volgende stap is om alles zo goed mogelijk op te slaan voor de winter. Onze kleine vriezer was al gauw vol. We besloten daarom te gaan wekken. De kunst uit grootmoeders tijd moest ik dus ook leren. De weckketel had opa nog in de kelder, maar weckflessen, dat was minder eenvoudig. Dus links en rechts vragen en zelfs een advertentie in een buurtblad. Dit bracht me op het spoor van flessen die ik voor een kwartje per stuk kon kopen. Inmiddels zijn er zo'n driehonderd vol.

Het tuinieren geeft allerlei mogelijkheden. Als laatste wil ik een ervaring delen die ik mijn leven lang zal herinneren.

Wij hadden een achterbuurman die niet bepaald makkelijk was. Hij zaagde 21 bomen uit onze tuin (op een zondag dat wij naar een conferentie waren) omdat hij, naar hij later zei, er last van had. Dit konden we natuurlijk niet zo waarderen en dat zeiden we dan ook. In ieder geval wordt daardoor de verhouding er niet beter op. Maar we raakten op een gegeven moment onze moestuin kwijt en de buurman die invalide was had teveel tuin. We vroegen hem dus of we een stuk konden huren. Dat was niet zo eenvoudig maar het lukte ons.

Van toen af aan veranderde zijn houding. De buurman was veel in de tuin en als ik de tuin inging kwam ik hem bijna altijd tegen. Hij was een verwoed tuin-der en vertelde enthousiast dat de aard-

appelen van mij niets werden en dat ik niet kon spitten enz. Dus leerde ik hoe het dan eigenlijk wel hoorde. Dit ging zo een maand of vier door, totdat hij plotseling overleed.

Zijn vrouw die ik eigenlijk nauwelijks kende, kwam ik de volgende dag in de tuin tegen en we hadden een lang gesprek. Weer een dag later waren mijn man en ik 's morgens vroeg in de tuin, iets dat we nooit zo vroeg deden, daar kwam de buurvrouw aan en we kwamen weer aan de praat. Later toen mijn man naar zijn werk was vroeg ze of ik op de begrafenis wilde spreken. Toen ik daarmee instemde vertelde ze me dat ze die morgen opstond en het gevoel had dat ze naar de tuin moest waar ze ons zag staan. Ze wilde weggaan, maar het was net alsof ze naar ons werd toegedreven

en halverwege was het alsof een stem tegen haar zei dat ze moest vragen of wij wilden spreken.

Ze zei dat ze niet wist wat voor godsdienst we hadden (ik had er wel met haar man over gesproken), maar dat ze toch wilde dat ik sprak.

Op een begrafenis in het noorden komen altijd veel mensen. Er waren er ongeveer tweehonderd, waaronder een neef van de overledene, die dominee is.

Het was een ervaring die ik niet licht zal vergeten, een ervaring die mij dichterbij mijn Hemelse Vader bracht, dichterbij de mensen om mij heen en dichterbij de natuur.

Over zegeningen gesproken, die rusten op het onderhouden van de geboden. Over de moestuin gesproken!

Zuster Amanda Bos.

's Morgens vroeg studeren

Enkele maanden geleden mocht ik u in dit blad iets vertellen over de toch wel moeizame start van de seminarie- en instituutlessen in de wijk Eindhoven.

Moeizaam temeer, omdat deze lessen in alle vroegte, te weten om zes uur 's morgens aanvangen. De seminarieklas wordt geleid door broeder van de Sande en de instituutklas door onze bisschop, die de aanzet heeft gegeven om op deze manier samen te gaan studeren.

Zij zijn voor ons het toonbeeld van dienstbaarheid en doen alles aan de voorbereiding van hun lessen.

Wij ervaren het als een buitengewoon succes de dag met het evangelie te beginnen. Het eerste half jaar zullen we ons toelagen op de kunst het evangelie met anderen te delen, daarna gaan wij met elkaar de leringen over het celestiale huwelijk bestuderen.

Wij ondervinden steeds weer hoe het onderling respect groeit en de saamhorigheid bevorderd wordt.

Twee zusters, die het plan hebben opgevat op elke lesdag aanwezig te zijn, worden op een bijzondere manier gezegend en zijn nu in staat hun problemen, die aanvankelijk onoplosbaar schenen, op de juiste manier aan te pakken.

Er zijn inmiddels drie jongeren bij gekomen en de lessen worden nu vier ochtenden per week gegeven.

Ik geef u mijn getuigenis, broeders en zusters, dat deze manier van samen studeren werkelijke vreugde brengt.

Wij komen dichterbij elkaar te staan, worden sterker, en zullen samen beter in staat zijn de beproevingen, die deze sombere wereld ons te overwinnen geeft, aan te kunnen.

Zuster Maria Willemse-Hanraths

Goud-en-groenbal

Op 17 september j.l. werd in Apeldoorn weer eens een ouderwets Goud-en-groenbal georganiseerd. Het werd gegeven in de christelijke MTS, zuster Bossenbroek had de algehele leiding en alles verliep vlot.

Er was goede dansmuziek van het trio "Super" en er werd naar hartelust gedanst. Het vocale gedeelte werd verrassend goed verzorgd door de talentvolle Marina Noorlander, die zoals later bleek, ook wel professioneel optreedt. Ook het duo, gevormd door de broeders Geertsema en van Grondelle, oogstten veel bijval met hun zang, begeleid door gitaarmuziek.

Verder was er nog de volksdansgroep "Phoenix", die diverse wervelende Balkannummers ten beste gaf.

Het levendige ritme en de fleurige kleding waren een lust voor het oog en vormden samen met het snelle geroffel van de laarzen een boeiend geheel.

Ook de Tonganese dansen werden gewaardeerd met een rijkelijk en zeer zeker verdiend applaus.

Voor het hapje en het drankje was prima gezorgd en al met al was het een gezellige en geslaagde avond, waar oude vrienden elkaar ontmoetten en nieuwe vrienden werden gemaakt.

Het verdient zeker aanbeveling meer van dergelijke avonden te organiseren, zij zouden de saamhorigheid, en uiteindelijk ook het samenwerken in onze kerk, ten goede komen.

Bovendien zijn zulke avonden bij uitstek geschikt om onderzoekers of belangstellenden uit te nodigen.

Broeder G.Ph.M. Kraanen.

*De zingende en spelende broeders Geertsema en Grondelle
en enkele dansende paren.*

Twee moment opnamen van de volksdansgroep Phoenix.

EILA'S KAARS

Marjorie R. Scheffer

Rusteloos liep Seppo het smalle plankier op en neer. Eén voor één doofden de lichten in de oude boerderij, waarna het licht van een lantaarn langs het pad danste dat naar de aanlegplaats voerde. Het was heel vroeg en nog helemaal donker op een zaterdagochtend in december.

Vader, moeder, zusje Eila en Seppo klommen in hun boot en duwden af. Zij

waren op weg naar het marktplein vlakbij de haven van Helsinki om hun waren te verkopen.

„Wat een lading hebben we vandaag!” riep moeder boven het geronk van de motor uit. „Aardappelen, bossen berkeblaadjes, en de veenbessen die Eila en Seppo gisteren hebben geplukt!”

„En alles wat moeder heeft gegeven niet te vergeten,” zei vader terwijl hij de grote

motorboot over het donkere water en tussen de eilandjes door in de richting van Helsinki stuurde. „Nog één vloerkleedje en één tafelkleed en er zou geen plaats voor Eila en Seppo zijn geweest!”

„O, maar we moesten vandaag wel mee,” beweerde Seppo, „want we hadden afgesproken vandaag mijn nieuwe ski's te kopen.”

Iedere winter, als de Finse Golf dichtvroom, ging Seppo met zijn ski's naar school op het vasteland. Ieder jaar in februari deed hij ook mee aan de skiwedstrijd. Zijn ski's waren echter kapot gegaan en dus had Seppo de hele zomer en herfst voor boeren in de omgeving gewerkt, zodat hij met het verdiende geld nieuwe ski's kon gaan kopen in Helsinki. Hij was ervan overtuigd dat hij dit jaar de wedstrijd zou winnen.

„En dit is ook de dag dat ik mijn speciale kaars voor Onafhankelijkheidsdag ga kopen,” zei Eila, die al het geld had opgespaard dat zij had verdiend met het verzamelen van berkeblaadjes die Vader kon verkopen. Zes december is in Finland Onafhankelijkheidsdag en dan worden er brandende kaarsen voor ieder raam gezet om dit bijzondere feest te vieren. Eila had haar zinnen erop gezet de allermooiste kaars te kopen die in Stockmanns warenhuis maar te vinden was.

Vader stuurde de boot naar de zuidhaven, voorbij de kaden voor de grote schepen en veerboten, en meerde af op hun eigen plekje. Toen vader eruit sprong en de boot vastlegde, waren er al mannen bezig met het opzetten van de kraampjes, die met oranje zeildoek werden afgedekt. De koepel van de grote, witte kathedraal glansde door de mist van de vroege ochtend heen.

„Seppo, draag je deze bundel kledjes, alsjeblieft, naar mijn kraampje?” vroeg

moeder. „Je kunt me mooi helpen met het opzetten voordat de winkels opengaan.”

Met de omvangrijke bundel in zijn armen wachtte Seppo op Eila, die als eerste vanuit de boot moest overstappen naar het stenen trapje. De boot danste op en neer, want een fikse bries had voor woelig water gezorgd. Eila bewoog zich langzaam, met haar portemonnee in haar ene hand.

„Maak eens voort, Eila, deze kledjes zijn zwaar!” riep Seppo ongeduldig.

Eila keek om om te antwoorden en verloor haast haar evenwicht. Vlug greep zij zich vast aan de rand van de boot om niet te vallen, en gelijk vloog haar portemonnee uit haar hand het water in.

„M'n geld!” jammerde Eila, terwijl vader snel een riem pakte en ermee in het water viste, in de hoop de portemonnee te redden.

„Ik vrees dat hij weg is,” zei hij ten slotte. „Het spijt me, meisje.” Liefdevol hielp hij Eila uit de boot en Seppo volgde met de bundel kleedjes. Seppo, Eila en moeder liepen in bedrukte stilte naar de kraam, terwijl vader in de boot bleef bij de veenbessen, de berkeblaadjes en de aardappelen.

Flug stalde moeder haar van lapjes gefabriceerde vloer – en tafelkleedjes en matjes uit. Daarna trok zij de speciale handschoenen aan die haar vingertoppen vrijlieten voor het uittellen van het geld. Mevrouw Salonen, die berkemandjes verkocht in het kraampje naast dat van moeder, droeg op deze kille ochtend ook handschoenen.

Nadat Seppo zijn moeder en mevrouw Salonen wat warme possu (een soort donuts) had gebracht van een kraampje even verderop, schraapte hij zijn keel en zei: „Ik ga nu m'n ski's maar kopen. Wil je mee, Eila?”

Eila schudde van nee. „Ik kan nu niet weg. Mevrouw Salonen betaalt me een mark als ik haar help,” vertelde ze met een zucht. „Dan kan ik een klein kaarsje kopen en moet de speciale kaars maar tot volgend jaar wachten. Een jaar is niet zo héél lang,” voegde zij eraan toe en deed haar best een lachje tevoorschijn te toveren. Maar Seppo wist dat ze haar tranen nauwelijks kon bedwingen.

Hij draaide zich om en liep snel het marktplein af. De mensen die hij voorbijliep, allemaal dik ingepakt in hun winterjassen en bontmutsen, merkte hij nauwelijks op. Daarvoor in de plaats zag hij steeds Eila's van ontzetting vertrokken gezichtje toen zij zag hoe haar zorgvuldig bijeengespaarde geld in het water verdween. Een verontrustende gedachte begon Seppo te plagen: „Als ik niet geprobeerd had Eila op te jagen. . .”

In de winkel werd hij opgewekt begroet door de verkoper: „Nou, zeg, je boft. De ski's waar je de hele herfst al je oog op had laten vallen, zijn er nog!”

Seppo gleed met zijn hand langs de ski's en stond er lang naar te kijken. De helder blauwe lak glansde in het licht van de lampen. Hij wist dat de beste skiërs van Finland precies zulke ski's gebruikten wanneer zij hun wedstrijden wonnen.

In zijn zak tastend naar zijn portefeuille, was het net alsof Seppo Eila hoorde zeggen, „Een jaar is niet zo héél lang”.

„Wacht u eens even,” zei Seppo toen de verkoper de wedstrijdski's uit het rek begon te nemen. „Ik, uh, ik denk,” zei hij, wijzend naar een paar goedkopere ski's van notehout, precies zoals degene die kapot waren gegaan, „ik denk dat ik die andere ski's maar neem.”

„Nou ja,” redeneerde Seppo toen hij zich terug naar het marktplein haastte, „als ik die wedstrijd wil winnen is het belangrijker om de goeie was op m'n ski's te gebruiken en veel te oefenen dan om een bepaald merk ski's te hebben.”

Nadat hij zijn nieuwe ski's zorgvuldig in vaders boot had opgeborgen, ging Seppo naar het kraampje van mevrouw Salonen. Een verdrietige Eila was nog steeds bezig met het opstapelen van mandjes.

„Kunt u 't even zonder Eila stellen, zodat ze met mij mee kan?” vroeg hij mevrouw Salonen. „We moeten een belangrijke boodschap doen bij Stockmann.”

Met een knikje gaf mevrouw Salonen haar toestemming.

„Bij Stockmann, Seppo?” vroeg Eila, zich haastend om haar broer bij te houden.

„Ja. Kom maar flug voordat een ander jouw speciale kaars koopt.”

En deze keer had Eila, met haar nu stralende ogen, geen aansporing nodig.

□

**„Ik
verkondig
U grote
blijdschap”**

Weest niet bevreesd, waren in die heilige nacht, welhaast tweeduizend jaar geleden, toen Jezus Christus werd geboren, de eerste woorden van de engel des Heren aan de herders in het veld bij Betlehem.

En *weest niet bevreesd* is onze boodschap aan jullie in deze kersttijd. Misschien hebben de woorden nu meer betekenis dan ooit sinds die goddelijke geboorte plaatsvond, want er schijnt zich een rusteloze geest van angst en onzekerheid over de gehele aarde uit te strekken.

Wij weten dat jullie, onze jongens en meisjes, deze ongerustheid aanvoelen en dat jullie weleens bang zijn. Wanneer

jullie van die angstige gedachten hebben, willen wij graag dat jullie denken aan wat de engel des Heren op die heilige nacht van Christus' geboorte verder zei: „. . . want zie, ik verkondig u grote blijdschap, die heel het volk zal ten deel vallen:

U is heden de Heiland geboren, namelijk Christus, de Here, in de stad van David.” (Lucas 2:10–11.)

Net zoals de engel „Weest niet bevreesd” zei tegen de herders, zo heeft de Heer, bij monde van de profeet Joseph Smith, tegen ons allemaal gezegd, „Weest daarom goedsmoeds, en vrees niet, want Ik, de Here, ben met u, en zal u terzijde staan . . .” (Leer en Verbonden 68:6.)

Wij getuigen dat zijn Geest met jullie zal zijn, ongeacht waar je bent of wat je doet; dat Hij van jullie houdt en jullie, zoals beloofd, „terzijde (zal) staan”. Naar gelang jullie van Hem en van elkander houden, moeten jullie voorts bedenken dat jullie werkelijk Gods kinderen zijn en dat Hij jullie altijd liefheeft, ongeacht wie jullie zijn of waar jullie wonen.

Wij moeten daarbij denken aan een jongen en zijn moeder, die met angst in hun hart een hevige storm afwachtten. Zij hadden de hele dag geluisterd naar de radioberichten over de aangerichte ravage en toen het avond werd, werden er onrustbarende waarschuwingen uitgezonden. De jongen raakte steeds meer van streek. Met een klap viel plotseling de stroom uit. De radio deed het niet meer en het hele huis was pikdonker. Toen hoorde de moeder het gedempte snikken van haar jonge zoon.

„Probeer kalm te blijven,” zei ze tegen hem. „We hebben ons zo goed mogelijk voorbereid. Wij zijn ten slotte bij elkaar en verder kunnen wij er niets aan doen.”

„Dat weet ik wel,” antwoordde de jongen. „Ik weet dat we *daar* niets aan kunnen

doen. Maar kunnen we niet nog wat aan *ons* doen?”

En dus knielden de moeder en de jongen in het donker neer en baden om moed en troost en veiligheid. De storm hield niet op, maar zij kregen een heerlijk rustig gevoel dat hen bijbleef totdat er hulp opdaagde.

Ook jullie zullen onder alle omstandigheden gemoedsrust hebben als jullie van Christus de hoofdpersoon in jullie leven maken, net zoals Hij de hoofdpersoon is op iedere plaat die je ziet, of zelf maakt, van de geboorte van Jezus. Als jullie dat doen, zullen jullie angstige gevoelens plaatsmaken voor een opbeurend gevoel van geloof, ook al zijn jullie niet in staat verandering te brengen in de omstandigheden die jullie benauwen. Door op Hem te vertrouwen en er altijd naar te streven zijn geboden te onderhouden, kunnen jullie voelen dat Hij nabij is en jullie moed, troost en vrede des harten schenkt.

Bedenk bij het geven en ontvangen van jullie kerstgeschenken, dat onze Vader in de hemel de wereld het allergrootste geschenk gaf – zijn geliefde Zoon, Jezus Christus, die in Betlehem werd geboren. Dan kan die feestdag ook werkelijk een heilige dag worden.

In deze vreugdevolle kersttijd willen wij jullie herinneren aan hetgeen de apostel Paulus heeft gezegd: „God heeft ons niet gegeven een geest van lafhartigheid, maar van kracht, van liefde en van bezonnenheid.” (2 Timoteüs 1:7.)

Ons gebed voor jullie is in deze tijd van het jaar dat jullie je angsten zullen overwinnen en dat jullie je bewust zullen zijn van de liefde van onze Vader in de hemel, van zijn Zoon, Jezus Christus, en van de liefde en zegeningen die wij voor jullie koesteren en afsmeken, nu en voor altijd. □

SPENCER W. KIMBALL

Howard Boughner

Zijn levenlang een onvermoeibare werker, zet onze profeet en president, Spencer W. Kimball, zijn arbeid in de dienst des Heren voort in een tempo dat de verbazing opwekt van degenen die met hem samenwerken. Desondanks zijn zijn aandacht voor belangrijke details en zijn talloze vriendelijke en attente daden een bron van inspiratie en zegen geweest voor allen waarmee hij in contact komt. Hier volgen een aantal ervaringen uit president Kimballs jeugd in Thatcher (Arizona), die uit het boek *Spencer W. Kimball* van Edward L. Kimball en Andrew E. Kimball jr. (Bookcraft, Salt Lake City, Utah, 1977) zijn gehaald.

De kerk en het evangelie stonden centraal in Spencers eerste herinneringen. Volgens hem had Moeder in de kerk van Thatcher altijd met haar kinderen op de vierde rij gezeten voor de zondagsschool en de avondmaalsvergadering. Het gezin was altijd voor de maaltijden neergeknield om te bidden, met hun stoelen van de tafel weggekeerd. . . Er werd altijd gebeden aan moeders knie. Er werd altijd gevast. Er werd altijd tiend betaald. (Bladzijde 31.)

In de zomer dat Spencer vijf was, gaf zijn vader hem en Alice (Spencers jongere zusje) een aardappelveldje. Toen Spencer de aardappelen had gerooid en Alice ze gewassen had, deed Spencer een schone overall aan en Alice een schone jurk, waarna zij met een kist aardappelen in Spencers rode trekwagentje op pad gingen. Toen de aardappelen verkocht waren, keerden Spencer en Alice jube-

lend terug naar huis. Toen hun vader, Andrew Kimball, hen het geld zag tellen, zei hij: „Dat is geweldig! Maar wat gaan jullie met het geld doen?” De kinderen wisten wel raad; ijs, snoep en kerstgeschenken kopen. Vriendelijk zei Andrew tegen hen: „. . . De Heer is goed voor ons geweest. Wij hebben geplant en verzorgd en geoogst, maar de aarde is van de Heer. Hij heeft de regen en de zonneschijn gestuurd. Wij geven altijd een tiend terug aan de Heer voor hetgeen Hij eraan heeft gedaan.”

„Vader stelde geen eisen,” wist Spencer te vertellen. „Hij legde het alleen zo overtuigend uit, dat wij het een eer en een voorrecht vonden om onze tiend te betalen.”

Wanneer Gordon en Del (Spencers oudere broers) gingen hooien, stond Spencer altijd bovenop de wagen om het hooi dat zijn broers opstaken in te trappen en te verdelen. De grotere jongens hadden er plezier in tegelijkertijd hun grote lading te lozen. Terwijl de ene zijn hooi bovenop Spencer gooide, waardoor hij omver werd geworpen, voegde de ander zijn lading er nog aan toe. Zij vonden het heel gemakkelijk om te zien hoe een boze Spencer zich uit het hooi worstelde, onderwijl dreigend met afschuwelijke vergeldingen zodra hij groot zou zijn. . .

Een enkele keer kon hij zich een klein beetje wreken. Op een zeer warme maandagmiddag, toen hij de bel hoorde gaan die waarschuwde dat het jeugdwerk zou gaan beginnen, zei Spencer: „Hee, ik moet naar het jeugdwerk.” Jaren later

vertelde Spencer het verhaal als volgt: „Ze zeiden: ‚Niks jeugdwerk.’ Ik zei: ‚Als Pa er was zou hij me wel naar het jeugdwerk laten gaan.’ En zij antwoor- den: ‚Nou, Pa is er niet, en nu ga je eens niet naar het jeugdwerk.’ Gordon was zeven jaar ouder dan ik en Del vijf. . .Zij bleven maar doorgaan met het opsteken van het hooi en het bleef allemaal middenop de wagen liggen. ‚Zeg, komt er nog wat van daar boven?’ riepen zij. Het bleef stil. Toen zij wat beter keken, zagen zij dat ik al halverwege het kerkgebouw was.”

Herinneringen ophalend van zijn moe- der, die stierf toen hij een kind was, zei president Kimball: „Als ik na school

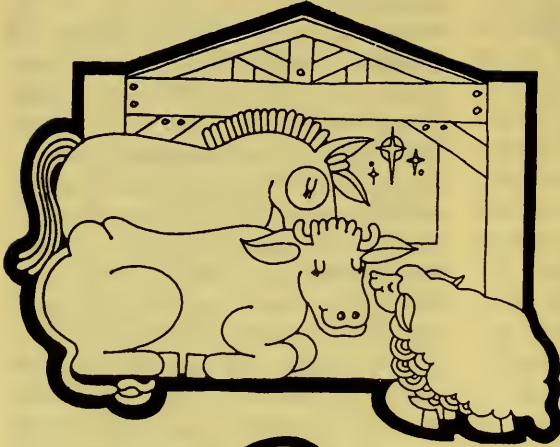
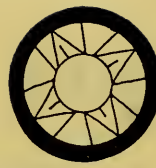
thuiskwam, hing ik mijn pet op de haak boven de gootsteen bij de deur en dan riep ik ‚Ma! Ma! Ma!’ Maar zodra ik haar ergens in huis gevonden had en zij mij vroeg wat ik wilde, zei ik alleen maar ‚O, niks’. Niks anders dan te weten dat ze thuis was.”

Hoewel zijn moeder er niet meer was, bewaarde Spencer een plaatsje voor haar in zijn hart. Zijn vader was zich daarvan bewust. Negen jaar nadat zijn moeder, Olive Kimball, was overleden, gaf zijn vader hem een Parel van Grote Waarde met de inscriptie, „Voor Spencer Woolley Kimball van Andrew Kimball en Olive Woolley Kimball, 25 januari 1915”. Aan de binnenkant van de kaft plakte Spencer een foto van zijn geliefde moeder.

„Mijn moeder was zonder fouten,” schreef Spencer eens. „Zij was een heilige, . . . de volmaaktheid zelve. Wie,” vroeg hij, „zou zelfs maar één deugd kunnen noemen die zij niet bezat?” „Wanneer het licht door haar lichtrode haar scheen en haar een stralenkrans gaf,” scheen zij heilig te zijn. Spencer was nog jong toen zij stierf en hij groeide op met de herinnering aan zijn moeder zoals hij haar als elfjarige had gezien □

De geboorte van Jezus

N.B.: De plaatjes kunnen groter worden gemaakt en gekleurd zodat de kinderen ze kunnen gebruiken voor een toneelstukje op de gezinsavond. Voor kleine kinderen kunnen ze tijdens een participatieperiode worden gekleurd, uitgeknipt en opgesteld als kerstalletje.

De vriendschapsdag te Rotterdam

Zingende zusters.

Op 18 september werd in de wijk Rotterdam-Noord een zogenaamde vriendschapsdag gehouden voor de zusters van de ZHV in de ring Utrecht Nederland.

Zuster van Driel Kluit had de leiding en er was een bijna overladen programma. Toch heb ik mij er geen moment verveeld.

Er werd begonnen, uiteraard na een openingslied en gebed, met een opbouwend woord van de ringpresident, W.E.A. van Beek.

Hij legde niet alleen de nadruk op de meest bekende eigenschappen van de vrouw - zacht, lief en goed - maar ook op die van de man, te weten groot en sterk. Een goede man beseft groter en sterker te kunnen zijn, mits hij de waarde van

zijn vrouw weet te erkennen en er een dankbaar gebruik van maakt.

Na een muzikaal intermezzo van zuster L. Sigmond uit Rotterdam-Noord op de piano gaf zuster M. van der Laan uit de gemeente Gouda een presentatie over welzijnszorg. Bijzonder interessant was haar uiteenzetting over de doven en hun vingertaal. Zij nam met alle aanwezigen het hele alfabet door.

Zuster Koorevaar vertolkte J.S. Bach, Robert Jan van der Vlist toonde dia's van zijn zendingstijd in Indonesië en Marina Noorlander leidde een showprogramma waar iedereen van genoot. In het bijzonder tante Lien van Hulzen was een echte Indische tante en leidde de show van prachtige Indonesische gebastikte kleding, die met veel gratie door de Katipana-meisjes werd gedragen.

Na de rijkelijk verzorgde lunch werd door een groot aantal zusters o.l.v. zuster Broekzitter, getoond wat er allemaal gecreëerd was, een grote verscheidenheid aan artikelen, waarbij veel bewonderd en gelachen werd.

Het slotwoord van broeder Friederichs, lid van de hoge raad, werd wel wat later uitgesproken dan gepland was, maar zelfs toen wilde men nog niet naar huis. Een geweldige dag in de echte ZHV-geest waar alle bezoekers veel vreugde aan beleefden.

'n Heerlijk kopje soep vooraf.

Tante Lien van Hulzen en de meisjes.

Zwijgend spreken.

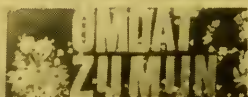
Prachtige sarongs en kabaja's.

Aandachtig meelevende zusters.

Uitleg van tante Lien.

Vingertaal van de doven.

re Handelingen 13:5, 14; 14:1; 17:1-2.) Daar hetgeen de christenen geloofden echter verder ging dan hetgeen de joden geloofden, kunnen wij verwachten te zien dat de christenen hun diensten veranderden totdat zij uiteindelijk niet meer stroken met die van de synagoge. Naast, bij voorbeeld, de verering van God de Vader en de vertolking van Schriftuur die de christenen en de joden gemeen hadden, voegden de christenen weldra vijf nieuwe dimensies aan hun diensten op de sabbatdag toe: (1) de aanbidding van de verrezen en opgevaren Christus; (2) de herdenking van het laatste avondmaal; (3) het bijwonen van de diensten door zowel vrouwen en kinderen als door mannen; (4) het zingen van „psalmen, lofzangen en geestelijke liederen” door alle aanwezigen (zie Efeziërs 5:19); (5) spontane getuigenissen van de leden aangaande hetgeen zij hadden gezien en gehoord met betrekking tot Jezus. (T. E. Lyon, *Apostasy to Restoration, Course of Study for Melchizedek Priesthood Quorums*, 1960, blz. 34.)

Op een bepaald moment, dat in het Nieuwe Testament niet nader wordt aangeduid, verzette de christelijke kerk haar dag van aanbidding van de zaterdagse sabbat van de joden naar de zondag, de eerste dag van de week. Het is misschien een geleidelijke verandering geweest en niet iets wat overal op aanwijzing van de apostelen tegelijk plaatsvond. Het was volkomen natuurlijk dat de heiligen het gevoel kregen dat de dag waarop Christus uit de dood was opgestaan belangrijker was dan de zaterdag, naarmate zij de verzoening en de opstanding beter gingen begrijpen. Het is ook mogelijk dat zij zich opzettelijk wilden onderscheiden van het judaïsme, vooral nadat zij als ketters uit de synagogen waren verdreven. Een

andere, zeer wezenlijke, mogelijkheid is dat de overgang op een zondagse sabbat plaatsvond ten gevolge van een rechtstreekse opdracht van de Heer.

Wij moeten bedenken dat niet iedereen in die eerste eeuwen een wekelijkse rustdag was vergund. Dat het de joden was toegestaan op hun sabbat te rusten, was een concessie van het Romeinse bestuur. (De christenen ontvingen deze voorkeursbehandeling pas toen keizer Constantijn het decreet daartoe uitvaardigde in het jaar 321 n. Chr.) Bovendien gold dit voorrecht alleen voor de stadsbewoners.

Dit verklaart misschien waarom de vroege christenen vast bleven houden aan het joodse gebruik op dit punt: zo konden zij het voorrecht genieten van de joodse rustdag. Naast dit opportunistische aspect, was er het argument van het principiële gevoel; zij moeten wel van mening zijn geweest dat zij betere joden waren dan degenen die geweigerd hadden Jezus als hun meester te aanvaarden, en derhalve recht hadden op de bijzondere voorrechten die Rome de joden had verleend.

Tempelbezoek door de vroege christenen

De houding van de christelijke leiders ten opzichte van de tempel, ontwikkelde zich even duidelijk vanuit hun joodse achtergrond als de ontwikkeling van de christelijke sabbat. Uit het boek Handelingen blijkt dat de christenen, zowel leden als leiders, de dag na Pinksteren de tempel te Jeruzalem bezochten, min of meer zoals zij dat voor de dood van Christus hadden gedaan. Er is ook schriftuurlijk bewijs dat dit gebruik nog minstens vijfentwintig jaar

lang stand hield. Paulus werd zelfs gevangengenomen terwijl hij deelnam aan joodse plechtigheden op het tempelterrein. (Zie Handelingen 21:26–33.)

Een van de redenen waarom de christelijke joden de tempel bleven bezoeken, was dat de heiligen zichzelf beschouwden als het ware Israël van alle profetie en schriftuur. Zij geloofden dat de Messias was gekomen en dat alleen zij Hem hadden aanvaard. De joden die Hem hadden verworpen en gekruisigd, hadden dientengevolge hun status als leden van het profetische Israël verloren en aldus hun recht om Gods uitverkoren volk te zijn verspeeld. De heiligen geloofden dat het heiligdom van de tempel en alles wat er bij hoorde, rechtmatig hun toekwam, aangezien zij de erfgenamen waren van de beloften van de verbonden van Abraham. Vanzelfsprekend waren de joden die het beheer van de tempel zelf in handen hadden niet van plan de tempel te overhandigen aan de volgelingen van een man die zij verworpen hadden. De christenen moesten zich dus tevreden stellen met de omliggende gedeelten van de tempel, terwijl de tempelautoriteiten de traditionele plechtigheden en offers voortzetten, die volgens de christenen geen nut meer hadden.

De tweede reden voor het voortgezet gebruik van het tempelterrein door de christenen, was omdat het, met zijn oppervlakte van ongeveer 14 hectaren, een geschikte vergaderplaats was, waar grote aantallen mensen van verschillende opvatting en nationaliteiten tezamen konden komen voor godsdienstige vergaderingen, het bezichtigen van de omgeving, en zelfs voor zaken. (Zie Matteüs 21:12.) Wij moeten bedenken dat deze tempel werd gebruikt door afvallige joden die alleen het Levitische priesterschap droe-

gen. Hoewel mooi en kostbaar, was de tempel niet groot, daar hij niet was gebouwd om ten behoeve van verordeningen grote hoeveelheden mensen te kunnen bevatten, maar ter symbolisering van de historische aanwezigheid van God in Israël. Het was een beperkt aantal Levitische priesters toegestaan de tempel te betreden, maar noch mannen van andere stammen noch vrouwen mochten er een voet in zetten. Grenzend aan de stenen tempel waren kamers voor de priesters, een grote zaal waar het sanhedrin vergaderde en kantoren ten behoeve van de ambtenaren die door Rome waren geautoriseerd om jurisdictie uit te oefenen over de joden over de hele wereld. Deze gebouwen waren omgeven door de tempelmuur, waarvan de poorten in geval van ongeregelde gesloten konden worden om het heiligdom te beschermen voor ontheiliging. Buiten deze muur bevonden zich de zogenaamde voorhoven. Het dichtst bij de muur bevond zich de voorhof der Israëlitische mannen, waarvandaan de joodse mannen konden zien hoe de priesters de dagelijkse offers brachten op het hoge altaar dat aan de oostkant van de tempel in de buitenlucht was opgesteld. Achter dit gebied bevond zich de voorhof der Israëlitische vrouwen, die het niet was toegestaan de tempel even dicht te naderen als de mannen. Voorbij deze voorhof bevond zich het buitenste en tevens grootste gedeelte van het tempelcomplex, dat de voorhof der heidenen werd genoemd. (Dit was openbaar, vrijwel zoals Temple Square in Salt Lake City openbaar is, hoewel de tempel zelf omgeven is door een hek.)

Herodes had marmeren zuilen uit Griekenland laten komen ter versiering van drie van de vier zijden van de voorhof der heidenen, waar zij in een dubbele rij

waren opgesteld. Aan de vierde zijde bevond zich de koningszaal, een zuilengalerij van 162 Corintische zuilen, die in vier rijen waren geplaatst, enigszins zoals te zien is in de grote heidense tempel te Karnak in Egypte. Sommige kenners menen dat deze zuilengang, evenals vele Griekse en Romeinse tempels, met een dak van Libanees cederhout was bedekt om de mensen tegen de zon, de regen, en

ten zich gingen ergeren aan deze, volgens hen, ketterse groepering, die zich deze grote ruimte op het tempelterrein hadden toegeëigend en leerstellingen verkondigden die een veroordeling inhielden van de joodse leiders in 't bijzonder en van het joodse volk in 't algemeen.

Het christendom verbreidt zich tot de Samaritanen

Op een bepaald moment. . . verzette de christelijke kerk haar dag van aanbidding van de zaterdagse sabbat naar de zondag, de eerste dag van de week.

Hoewel de eerste grote groepen bekeerlingen afkomstig waren uit de joodse gemeenschap, spraken de universele waarheden van de kerk weldra ook andere groepen aan. De eerste groep die als volk ontvankelijk was, schijnt de Samaritanen te zijn geweest, van wie de oorsprong terugvoerde tot de achtste eeuw voor Christus, toen duizenden joodse mannen waren weggevoerd naar Assyrië. Deze mannen werden vervangen door afgodsdienaars uit andere landen, die trouwden met de Israëlitische vrouwen en in grote lijnen de godsdienst van hun echtgenote aanvaardden, maar daarnaast ook Baäl vereerden. (Zie 2 Koningen 17:24–33.) De joden die in de tijd van Jezus leefden beschouwden hen als afvallige Israëlieten. Daar de Samaritanen het Oude Testament en vele van de mondelinge joodse gebruiken aanvaardden, werden zij niet als heidenen beschouwd, maar als een volk met een gedegeneerde en verdorven godsdienst.

de enkele sneeuwbuï te beschermen. Dit deel van de tempel wordt in de Schriften een aantal keren de zuilengang van Salomo genoemd. (Zie Handelingen 3:11; 5:12; Johannes 10:23.)

Het verslag van Lucas geeft te kennen dat de heiligen, nadat zij het systeem van gemeenschappelijk bezit hadden ingesteld, niet iedere dag hoefden te werken, en dus voor vergaderingen bij elkaar kwamen in deze zuilengang, die op enige afstand lag van de tempel zelf. Daar ontvingen zij instructies van Petrus en de andere apostelen, en misschien ook van de broeders die de leiding hadden over de voedseldistributie. Wellicht had de zuilengang van Salomo dezelfde functie als de Griekse en Romeinse forums, waar openbare vergaderingen en debatten werden gehouden. Het is niet moeilijk om te begrijpen waarom de tempelautoritei-

Matteüs vermeldt dat Jezus zijn apostelen bij zijn leven opdroeg niet tot de heidenen of Samaritanen te prediken (zie Matteüs 10:5), en er wordt ook nergens melding gemaakt dat Jezus iemand van hen zou hebben gedoopt. Vele Samaritanen hadden Jezus echter als hun Messias aange-

nomen, en Filippus reisde naar Samaria, mogelijk in opdracht van de Twaalf (zie Johannes 4:39-42), en maakte daar talrijke bekeerlingen.

Toen Petrus en Johannes hoorden van zijn succes, gingen ook zij naar Samaria toe om te helpen deze bekeerlingen tot leden van de kerk te bevestigen. (Handelingen 7:5-8, 14-25.) Het feit dat de hyper-orthodoxe Filippus, Petrus en Johannes niet aarzelden om de Samaritanen in de kerk te aanvaarden geeft aan dat zij hen niet als heidenen beschouwden.

De eerste niet-joden toegelaten tot de kerk

Allengs verbreidde het evangelie zich van de joden en de afvallige joden – de Samaritanen – naar de heidenen. Dit is

het boeiende verhaal van Cornelius, dat gaat over de openbaring van de Heer aan de president van de kerk, waarmee het doorgeven van het evangelie aan de heidenen werd goedgekeurd en geautoriseerd.

Cornelius was kapitein in het Romeinse leger, die gelegerd was in Caesarea. Hij was een godvruchtig man, die de God van de joden vereerde en veel gaf aan de joodse armen. De beschrijving in Handelingen 10:1 en 2 laat hem zien als een onderzoeker van het jodaisme. Terwijl hij om leiding bad – zich misschien afvragend of hij zich tot het jodendom moest bekeren – verscheen er een engel, die hem opdroeg een boodschap te sturen naar Petrus in Joppe, een plaats aan de kust, ongeveer 56 km ten zuiden van Caesarea, en hem te vragen naar Cornelius toe te komen.

Daar Petrus een zinnebeeldig visioen had

Vele Samaritanen hadden Jezus als hun Messias aangenomen, en Filippus reisde naar Samaria en maakte daar talrijke bekeerlingen.

ontvangen waarin hem werd gezegd op de uitnodiging in te gaan, reisde hij naar Caesarea, vergezeld door christelijke joden uit Joppe. Cornelius vertelde Petrus over het bezoek van de engel en vroeg hem en zijn huisgezin de beloofde boodschap te geven. De Heilige Geest was zo overduidelijk aanwezig, dat Petrus niet kon ontkennen dat Christus bezig was het lidmaatschap van zijn kerk mogelijk te maken voor de niet-joden, en dus doopte hij hen. (Zie Handelingen 10:44–48.)

Toen hij was teruggekeerd in Jeruzalem en had verteld over zijn visioen en over de uitstorting van de Heilige Geest op de heidenen, riepen de christelijke joden vol verbazing uit: „Zo heeft dan God ook de heidenen de bekering ten leven geschonken.” (Handelingen 11:18.) Dit waren de eerste heidenen die tot de christelijke kerk werden toegelaten en officieel de deur openzetten voor de verbreiding van het christendom over de gehele wereld, een beweging die Paulus, als de „apostel der heidenen”, zou leiden.

De groeiende organisatie

De kerkleden van de twintigste eeuw moeten niet trachten een volmaakt parallel te vinden tussen ieder incident in de bijbelse geschiedenis en de huidige gang van zaken in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Het zou eerder nuttig zijn een vergelijking te trekken tussen de organisatie van de vroegchristelijke kerk en haar vertolking van het priesterschap en die van de kerk in de laatste dagen tijdens de jaren van haar ontwikkeling tussen 1830 en 1850, zoals, bij voorbeeld, de activiteiten van de priesterschap voordat er georganiseerde quorums waren, zoals wij die heden ten

dage kennen. Individuele broeders ontvingen opdrachten die later apostolische functies werden, voordat er een Raad der Twaalf bestond.

Dit kan ons helpen bepaalde raadsels te begrijpen, zoals de man die Agabus heette en die twee keer als profeet wordt aangeduid. (Zie Handelingen 11:28; 21:10.) Hij kan een van de zeventig of andere functionaris in de kerk zijn geweest. Daar Lucas verder geen bijzonderheden vermeldt, weten wij niets van hem of van zijn betrekking tot de apostelen. Zo ook vertelt Lucas dat Filippus, die toen in Caesarea woonde, vier dochters had, „die profetessen waren”. (Handelingen 21:11.) Lucas heeft geen enkele van de profetieën van deze vrouwen opgetekend, noch verteld hoe men er tegenover stond – hoewel de profetie van Agabus aangaande de gevangenschap van Paulus te Rome juist bleek te zijn. (Zie Handelingen 21:11.) Wij weten niet wat de positie van deze mensen was of welke functies zij vervulden. Het kan alleen maar betekenen dat sommige mensen begiftigd waren met geestelijk inzicht.

De geschriften van Lucas zorgen ervoor dat wij een glimp op kunnen vangen van een groeiende kerk, die aan 't ontdekken was wat het betekende christelijk te zijn, en die bezig was te veranderen van een joodse godsdienst in een wereldkerk. Zij werd, net als in onze tijd, bestuurd door mensen die vanuit de hemel geïnspireerd werden en die door hun vurige getuigenis van Jezus werden gemotiveerd. Net als wij hadden zij de opdracht de beginselen van het evangelie om te zetten in daden binnen de omliggende van de wereld waarin zij zich bevonden. □

BELOFTE EN VERVULLING

Lea Siiskonen

Neerblikkend op de bleke trekken van de slapende jongen – mij bewust van de schaduwen die geworpen werden door zijn donkere, omhooggekrulde wimpers en van het sliertje glanzend zwarte haar tegen het klinische wit van het kussensloop – voelde ik me geestelijk volkomen leeg en uitgeput. Drie kwellende weken van waken aan zijn bed waren geëindigd in een overwinning. De spanning was geweken; de ijzeren greep van de angst verslapt. Ik kon zelfs geen dankbaarheid voelen, nog niet althans. Bij het gevecht om het leven van mijn vijfjarige zoon had ik verder helemaal niet meer aan mijzelf gedacht. Door middel van blikken, aanrakingen en gefluister had ik hem doordrongen van mijn kracht en hem met mijn liefde tot leven aangespoord.

Ik legde mijn hand op zijn wang; ik moest gaan. Het was tien uur toen ik de deur zachtjes achter mij dichtdeed. In de kleedkamer ontdeed ik mij van mijn ziekenhuiskleding en waste mijn handen. Ze waren droog en ruw door het veelvuldige gebruik van het ontsmettingsmiddel. Op weg naar buiten keek ik nog even door het glazen schot naar mijn slapende kind. Wat was hij toch mooi. Hij was in het ziekenhuis opgenomen met een mogelijke blindedarmontsteking, maar de onderzoekers hadden een ernstige ontsteking van de maagwand en een longontsteking

aan het licht gebracht, volgens de artsen een mogelijk fatale combinatie.

Maar nu was er door het erbarmen van een liefdevolle Vader in de hemel, door een zalving die was toegediend door zijn aardse vader, door de gebeden van velen – zowel leden als niet-leden – en door bekwame medische behandeling, een wonder gebeurd.

Buiten was het donker en koud. Een wispelturige wind deed de stuifsnieuw dwarrelen en scheen maar niet te kunnen besluiten of hij de sneeuw op zou jagen of er een mooi, gelijkmatig dek van zou maken. Zonder dat ik het had gemerkt was de herfst overgegaan in de winter. De bus die mij naar huis moest brengen kwam behoedzaam tot stilstand. Met kerst zal hij thuis zijn, dacht ik mijzelf bij het instappen. Onze zoon zou met kerst thuishkomen – net als die eerste keer. Was het echt al vijf jaar geleden?

Ik herinnerde mij wat een ongelofelijke lente wij dat jaar hadden. Op de een of andere manier had het idee bij mij post gevat dat ons gezin zou worden gezegend met een kind. Heel overtuigd had ik mijn man gezegd dat het een jongen zou zijn. Een nuchter nadenken, echter, gekoppeld aan de uitspraak van vele artsen en het feit dat wij al tien jaar kinderloos waren, zeiden mij dat het onmogelijk was. Soms overwogen wij een kind aan te nemen. Wij wisten, echter, dat adoptie

veel voeten in de aarde had. Echtparen die een kind willen adopteren moeten jarenlang wachten, en dan is het vaak nog tevergeefs. Daarnaast was ons ter ore gekomen dat sommige ambtenaren in Finland het er niet op begrepen hadden dat kinderen door mormonen werden geadopteerd. (Later ontdekten wij dat onze mormoonse levensstijl door de adoptie-autoriteiten als een punt in ons voordeel werd beschouwd.)

Maar naarmate de tijd voorbijging, en ondanks alle bewijzen ertegen, groeide de flauwe hoop op gezinsuitbreiding geleidelijk uit tot een vaste overtuiging. Ik dacht alsmaar aan een baby en kreeg mijn man haast zo ver dat hij er ook in geloofde. Wij spraken dikwijls over ‚onze‘ kleine jongen. Hij werd zo wezenlijk voor me, dat ik hem eens zag in een droom. Een andere keer droomde ik dat ik met een kind in mijn armen geklemd voor iemand of iets aan ‚t vluchten was. Terwijl ik door achtertuinen holde en over hekken klom, almaar blikken achterom werpend, zag ik dat een zigeuner in klederdracht mij achternazat. Plotseling kwam ik bij een rivier en ik wist dat ik naar de overkant moest. Toen ik het water insprong kwam het tot aan mijn middel, maar hoe verder ik liep, hoe dieper het werd, totdat ik kopje onder ging. Ik worstelde verder en hield het kind boven mijn hoofd, zodat het niet nat zou worden. Ik zei almaar tegen mezelf, „Ik moet dit kind redden. Ik moet dit kind redden.” Ten slotte bereikte ik, trillend van de schrik en van uitputting, de overkant en wist dat we veilig waren. Die zomer reisden mijn man en ik naar Zwitserland. Wij waren een paar jaar daarvoor gedoopt en gingen nu naar de Zwitserse tempel om ons huwelijk te laten verzegelen. Terwijl wij in de tempel waren, vertelden wij een van de officianten over

mijn grote verlangen naar een kind. Hij spoorde ons aan om voor de leiding des Heren te vasten en te bidden. Wij hadden altijd veel gebeden, maar het was nooit bij ons opgekomen om te bidden over hetgeen ons steeds had beziggehouden. De rest van die zomer en ook die herfst dacht ik herhaaldelijk na over het advies dat ons gegeven was. Ik weet niet wat mij ervan weerhield het in daden om te zetten. Misschien vreesde ik wel dat de Heer mij geen antwoord zou geven, of dat het antwoord mij niet welkom zou zijn. Ten slotte besloot ik dat ik het toch moest doen.

Ik begon mijn vasten op de middag van maandag 11 december. De volgende ochtend ging ik net als gewoonlijk naar mijn werk, hoewel er voor mij niets gewoons was aan die dag. Het was verbazingwekkend. Ik was vervuld van een onbegrijpelijke vreugde. Ik liep niet, ik zweefde. Ik had nog nooit zulke schitterende kleuren gezien als op die bijzondere dag. Ik hield van de hele wereld en had zin mijn armen om iedereen die ik tegenkwam heen te slaan. Ik geloof dat ik die dag de tekst „opdat uw vasten volmaakt zij, of met andere woorden, opdat uw vreugde volkomen zij” (Leer en Verbonden 59:13) echt begreep. Ik wist nog steeds niet wat de Heer van mij verlangde, maar mijn vreugdevolle hart deelde Hem de boodschap mede, „ik ben bereid wat Gij maar wilt te doen”.

Die prachtige dag liep ten einde en toen ik thuiskwam was het tijd om een eind te maken aan mijn vasten. Net toen ik met mijn man aan tafel zou gaan, ging de telefoon. Ik nam hem zo vlug mogelijk aan en hoorde een vrouwenstem vertellen dat zij een zuster van de kerk was uit een plaats in de buurt. Ik kende haar van naam en herinnerde mij dat zij iets te

maken had met maatschappelijk werk. Zij vertelde dat zij met een hele bijzondere bedoeling belde en stelde voor dat ik hetgeen zij ging zeggen misschien wel zittende aan wilde horen. Wij hadden geen stoel bij de telefoon, dus zei ik haar haar gang te gaan, maar gelijk had ik er spijt van dat ik haar raad niet had opgevolgd. Ik voelde hoe mijn benen het begaven en mijn hart begon te bonken

toen zij zei: „Zouden u en uw man bereid zijn een baby op te nemen? Wij zijn op zoek naar een geschikt gezin en dachten toen aan u. Het gaat om een zigeunerjongetje van een half jaar.”

Tot mijn grote verbazing hoorde ik mezelf heel kalm zeggen: „Dit is zo'n belangrijke kwestie dat ik die eerst met mijn man moet bespreken. Ik bel u daarna wel terug.”

Het gesprek met mijn man duurde ongeveer een uur, waarna ik haar ons gretige, bevestigende antwoord liet weten.

De volgende dag bezochten wij het kindertehuis waar de baby verzorgd werd. Wij zaten in de bezoekersruimte de komst af te wachten van ons prinsje, dat door de directrice van de instelling werd gehaald. Wij hadden het gevoel dat de tijd stil was blijven staan en dat alles om ons heen vol verwachting de adem inhield. Toen drong, vanuit de verte, een zacht rinkelen, zoals het geluid van de klokjes aan een arreslee, tot ons door. Toen de deur openging werd het geluid harder en besefte ik dat het afkomstig was van de rammelaar die de baby in zijn handje hield. (Vanaf dat moment klinken arrebellen mij als muziek uit de hemel in de oren.)

Ik kon mijn ogen niet geloven toen ik neerkeek op deze nieuwe man in mijn leven. Ik werd verrast door de grote, ernstige ogen in de omlijsting van de lange, donkere krullen. Dat konden toch niet de trekken zijn van een babytje, dacht ik. Zijn ogen schenen mij aan te kijken met een eeuwenoude wijsheid – donker, ernstig en peilend.

De directrice overhandigde mij het kind. Het was ons eerste, aarzelende contact. De gedachten wervelden door mijn hoofd: Dit is onze zoon. Ons kind. Mijn zoon. Mijn hersens onderzochten en speelden met deze vreemde en opwindende woorden.

Toen ik hem aan mijn man gaf, sloeg hij zijn oogjes op en raakte hij met een onderzoekend vingertje mijn mans kin aan. Er gebeurde een wonder; een zweem van een glimlach vormde zich om het mondje en in de ogen van de jongen, een glimlach die op het gezicht van mijn man werd weerspiegeld en die diep in mijn

hart doordrong om daar voor eeuwig te worden gekoesterd.

Op dat moment werd er iets afgesloten en kwam er iets anders tot stand. De eerste tere band was gelegd. Maar nee, het was eigenlijk niet de eerste, maar eerder de fysieke uiting van een band die al bestond lang voordat wij elkaar in die rustige kamer aantroffen.

Na die eerste ontmoeting hadden we drie dagen om ons huis voor te bereiden op de komst van de baby. Geestelijk en gevoelsmatig waren wij al voorbereid geweest. De zondag daarop, 17 december, kwam ons kindje op tijd voor het kerstfeest naar huis.

Het hortende remmen van de bus maakte een eind aan mijn mijmering en in een ommezien was ik terug in het heden. Ik was zo in gedachten verzonken geweest, dat ik niet meer wist waar ik was. Was ik mijn halte voorbijgereden? Ik tuurde uit het raam de duistere winteravond in en ontwaarde de lichten van een vertrouwd gebouw. De volgende halte was de mijne. Terwijl ik door de sneeuwbus heen naar huis liep, welden er warme gevoelens van dankbaarheid in mij op en werd in mijn hart weer bevestigd dat mijn Hemelse Vader mij had geleid tot de vervulling van mijn verlangens. Ik wist dat Hij bij alle moeilijkheden die mij nog te wachten stonden, altijd een bron van kracht voor mij zou zijn. Zijn liefdevolle armen zouden mij en mijn gezin terugvoeren tot zijn tegenwoordigheid in onze hemelse woning. □

Broeder en zuster Siiskonen zijn lid van de wijk Tampere in de ring Helsinki Finland. Zij zijn ongeveer twee jaar lang de pleegouders van de baby geweest, voordat zijn werkelijke ouders erin toestemden hem door de Siiskonens te laten adopteren.

„ALS GIJ EENMAAL TOT BEKERING GEKOMEN ZIJT”

Janet Brigham

Zij was drie jaar geleden lid geworden van de kerk – en een pas teruggekeerde zendelinge, die het gelukkigst was wanneer zij anderen inspireerde met het verhaal van haar bekering. Toen ik de keurig getypte versie van haar verhaal, dat zij op verzoek van de vrouw van haar zendingspresident had geschreven, las, was ik een en al ontzag. En ik was ook enigszins afgunstig. Met het bestuderen van het Boek van Mormon, het onderwijzen van het evangelie en het streven naar een geestelijke bevestiging van de waarheid, had haar getuigenis zich zeer sterk ontwikkeld. Zij had geen engelen gezien, maar wel onopvallende wonderen. De Heer had haar leven beïnvloed en zij, op haar beurt, het mijne door het bekendmaken van haar verhaal. Ik was in de kerk grootgebracht; ik heb grote bewondering voor het enthousiasme van bekeerlingen. Zulke ervaringen, zei ik tegen haar, behoren wederkerig te zijn. „En dus behoor ik jou als tegenprestatie iets van gelijke waarde te geven. Maar ik weet niet wat.” Tactvol sloeg zij mijn aanbod om haar mijn gedichten te laten lezen af. („Ik raak het spul nooit aan,” zei ze.) „Maar waarom schrijf je *jouw* bekeringsverhaal niet op?” opperde zij. „Maar ik ben geen bekeerling.”

„Nou, en? Ben je dan niet bekeerd?” Met de nodige bedenkingen ging ik er die zelfde avond voor zitten. Ik herlas haar verhaal, met het gevolg dat ik er aan wanhoopde of ik er ooit in zou slagen een bekeringsverhaal samen te rapen uit een leven lang bijwonen van vergaderingen en onderwijzen van zondagsschoollessen. Het patroon van mijn bekering was niet erg duidelijk maar de stof had ik direct bij de hand – ik had altijd een dagboek bijgehouden. Maar had ik wel een bekeringsverhaal? Uit het doorbladeren van de dagboeken bleek dat ik mij altijd bewust was geweest van de kerk in mijn leven. Mijn grootouders hadden zich in Engeland en in Nieuw-Zeeland laten dopen toen het evangelie nog maar kort hersteld was en waren later over de vlakten naar Utah getrokken. Ik herinnerde mij altijd een mormoon te zijn geweest. En daarmee besloot ik mijn verhaal te beginnen. *Ik herinner mij altijd een mormoon te zijn geweest.* Ik vertelde hoe ik in de kerk was opgegroeid, over de feestjes waarbij bergen maïskolven gegeten werden, over het jeugdwerk, over het in m'n eentje moeten opstaan om een liedje te zingen en over het vertellen van de kerk aan schoolvriendinnetjes. Ik vertelde hoe niemand mij hoefde in te

lichten over de dood van mijn grootmoeder, omdat ik in mijn achtjarige hartje wist wat er was gebeurd. Ik vertelde hoe alle familieleden, en ogenschijnlijk de helft van de stad, de rouwdienst had bijgewoond in het kerkgebouw van de vierde wijk te Rexburg te Idaho.

Terwijl ik zo bezig was herinneringen op te halen, begon er een bepaald thema naar voren te komen: als kind had ik het evangelie geleerd door het na te leven. Familieleden en leerkrachten hadden mij bijgebracht voor mijn kracht op de Heer te vertrouwen. Ik had mijn leven lang gebeden. Dat leek ironisch, want in mijn jongemeisjesjaren had ik mij dikwijls afgevraagd of mijn gebeden wel juist en doeltreffend waren. Anderen vertelden over dramatische verhoringen van hun gebeden en van langdurige afsmekingen van de Heer. Mijn gebeden staken daartegen af als zijnde eenvoudig, kort, en soms tamelijk veeleisend en zakelijk. Toch merkte ik, door mijn dagboeken nogeens door te nemen en mijn geheugen te raadplegen, dat ik altijd gebeden had en dat die gebeden altijd oprecht waren geweest. Toen Oma stierf, heb ik gebeden. Toen mijn paard een keer op hol sloeg, heb ik gebeden. Toen ik vreesde dat niemand met mij wilde dansen, heb ik gebeden. Toen ik te bang was om een pianosolo in het openbaar te spelen, heb ik gebeden. Hoewel niet ieder gebed onmiddellijk werd verhoord, werden ze toch allemaal verhoord.

Ik kwam tot het besef dat het vertrouwen op de Heer voor mijn kracht vanaf mijn vroegere kinderjaren mijn levenspatroon was geweest. Ik herkende een kracht die ik daarvoor in twijfel had getrokken en ik herkende de invloed van de Heer in mijn leven als nooit tevoren.

Terwijl ik schreef over mijn intensieve

betrokkenheid bij de kerk in de jaren dat ik op de „High School” zat, herinnerde ik mij dat veel van mijn vrienden en vriendinnen in die tijd wilden weten waardoor mijn leven zo anders was dan dat van hen. Waarom bracht ik zoveel tijd door in de kerk? Waaruit bestond die nauwe band tussen de mormoonse jongens en meisjes? Wat werd er allemaal behandeld in de godsdienstklas waar wij 's ochtends om half zeven heengingen? Ik had een paar vrienden en vriendinnen over het evangelie verteld. Eén meisje en haar familie werden enkele weken nadat ik hun, toen wij op een avond na een excursie met het schoolorkest in hun keuken om de tafel heen zaten, schuchter had gevraagd „Wat weten jullie over de mormoonse kerk”?

Een andere vriendin had een getuigenis ontvangen van het Boek van Mormon, maar had op haar vijftiende jaar niet voldoende geloof op kunnen brengen om zich te laten dopen. Andere vriendinnen waren met mij meegegaan naar de vergaderingen van de jonge-vrouwen en naar dansavondjes van de kerk. Een jongeman waarmee ik kennis had gemaakt toen er op school een congres over de journalistiek werd gehouden, was na een filosofische briefwisseling, die drie jaar had geduurd, lid van de kerk geworden. Ik had hem niet bekeerd, maar ik had hem kennis laten maken met de waarheid, en hij had haar herkend.

Voordat ik deze voorvallen nogeens door had gelezen in mijn dagboeken en ze op had geschreven voor mijn bekeringsverhaal, had ik mij afgevraagd of ik wel in staat was als lid van de kerk een doeltreffende zendeling te zijn. De oproep „ieder lid een zendeling” had jarenlang schuldgevoelens bij mij opgeroepen. Nu kwam ik tot de ontdekking dat ik wel degelijk een zendeling was – op mijn

eigen manier, onder mijn eigen vrienden en vriendinnen. Nu schenkt die wetenschap mij voldoende zelfvertrouwen om ermee door te gaan openlijk en met blijdschap het evangelie aan anderen door te geven.

Vervolgens schreef ik over de keren dat ik de hulp van de Heer had ingeroepen via zijn dienstknechten. Ik schreef over mijn respect voor één bisschop in 't bijzonder, over de grote zegen van het kennen van achtenswaardige mannen die zichzelf als „de dienstknecht van allen” beschouwen (Leer en Verbonden 50:26). Ik was deze mannen en de invloed van hun leiding vergeten. Ik was vergeten dat de stoot om de Schriften te bestuderen totdat de woorden van de Heer een patroon werden voor mijn gedachten, van hen was gekomen.

Ik schreef hoe ik op een ochtend, toen ik studeerde aan de Brigham Young University, was wakker geworden met de behoefte om te weten dat mijn leven een doel had. Ik bad dat de woorden die die ochtend gesproken zouden worden door een lid van het Quorum der Twaalf op een vergadering die ik bij zou wonen, een aanwijzing voor mij zouden inhouden en mij zouden motiveren. Dat gebed werd slechts enkele uren later ontegenzeggelijk verhoord. Ook dat voorval was enige tijd uit mijn gedachten verdwenen geweest. Ik weet dat de Heer door al deze gebeurtenissen heen een belangrijke rol in mijn leven heeft gespeeld. Merkwaardigerwijs, echter, had ik mijn vermogen om mijn godsdienst goed na te leven onderschat. Het op schrift stellen van mijn bekeringsverhaal – alie acht getypte vellen ervan – hadden mij meer waardering

gegeven voor *mezelf*. Door mijn dagboeken weer te lezen en mijn verhaal op te schrijven, begreep ik mezelf beter en zag ik mijn groei duidelijker. Ik zag ook, dat ik wel de Heer aanvaardde, zelfs wanneer ik nog niet alle beginselen van het evangelie begreep of aanvaardde. Ik schreef: *Om dat ik als kind geleerd had te bidden – dank zij mijn grootmoeder, mijn moeder en ontelbare leerkrachten in de kerk – geloofde ik zo vast in de macht van het gebed, dat dit mij door perioden van twijfel heensleepte. Als mijn nood het grootst was, waren het de gebeden uit mijn kinderjaren die ik mij herinnerde.*

Het schrijven van mijn persoonlijke kerkgeschiedenis heeft echter nog grotere vruchten afgeworpen. „En gij, als gij eenmaal tot bekering gekomen zijt,” schreef Lucas, „versterk dan uw broederen.” (Lucas 22:32.) Ik gaf een exemplaar van mijn verhaal aan de vriendin die mij eerst haar bekeringsverhaal had laten lezen. („Dat heb je aardig klaargespeeld,” zei ze. „Je wist geeneens dat je kon schrijven, hè?”)

Sindsdien heb ik het, met de nodige omzichtigheid, aan een paar andere vrienden en vriendinnen gegeven, naarmate wij ervaringen hebben uitgewisseld en elkaar bemoedigd hebben. Ik laat het ook lezen door bevriende niet-leden die meer over het evangelie te weten willen komen. Ik zou het niet aan Jan en Alleman geven – er staat tē veel in dat tē persoonlijk is. De vrienden die het lezen worden erdoor versterkt, en dat versterkt mij. En nu mijn bekeringsverhaal geschreven, ondertekend en gedateerd is, ben ik meer dan versterkt: ik ben een bekeerling.

□

VOOR DE OPROEP

Zendingspresidenten geven advies
over de voorbereiding op een full-time zending

David R. Mickel

Wanneer er nieuwe ouderlingen en zusters aankomen, is het feest in het zendingshuis. De nieuwelingen zijn verlangend om aan hun zending te beginnen, en de zendingsstaf staat voor honderd procent klaar om de pasaangekomenen te helpen zich snel aan te passen aan het bijzondere milieu van het full-time zendingswerk. De zendingspresident wil er heel graag voor zorgen dat deze jaren in dienst van de Heer voor iedere zendeling een rijke en voldoeninggevende ervaring zullen zijn.

Hij interviewt al zijn nieuwe zendelingen en ontdekt alras dat sommige opgewonden, sommige ongerust, sommige verlegen en sommige trots zijn, maar alle zendelingen zijn benieuwd hoe zij het beste hun roeping kunnen volbrengen. Naarmate dat zij groeien en leren worden zij haast allemaal goede zendelingen.

Toch schijnt een aantal zendelingen vanaf het allereerste begin van hun zending uitzonderlijk goed voorbereid te zijn. Wat zou een zendingspresident zeggen als hij de kans kreeg te vertellen over zijn waarnemingen ten aanzien van zijn meest bekwame zendelingen?

Uit interviews met vijf presidenten en voormalige presidenten van zendingsge-

bieden over de gehele wereld, blijkt dat veel van de gelukkigste en meest succesvolle zendelingen zich lang voordat de brief vanuit het hoofdkantoor van de kerk bij hen in de bus glijdt beginnen voor te bereiden op hun taak. Wij hebben gesproken met president Roland R. Wright van het zendingsgebied New York City New York, president Marion C. Robinson van het zendingsgebied Montevideo Uruguay, president Ben E. Lewis van het zendingsgebied Londen Engeland, president Lindsay R. Curtis van het zendingsgebied Oakland Californië en met president R. Dean Robinson van het zendingsgebied Parijs Frankrijk. Hier volgt een samenvatting van hun suggesties ten behoeve van hen die verwachten zich in de dienst van God te begeven.

Zijn er bepaalde persoonlijke kwaliteiten die jonge mensen die van plan zijn een full-time zending te vervullen moeten trachten te ontwikkelen?

„Zij behoren een verlangen te hebben om anderen van dienst te zijn,” zei president Lewis. „Zij dienen een optimistische,

gelukkige houding aan te kweken en het vermogen te hebben het goede in de mensen eerder te zien dan hun gebreken en fouten. Zij moeten de geboden van de Heer gehoorzamen zonder te proberen zich te verzetten tegen de regels. Zij zullen een sterk getuigenis van de Heer nodig hebben en dienen zich toe te leggen op hun voorbereiding, zodat zij weten wat er in de Schriften staat.”

President Dean Robinson was het hiermee eens. „Mijn beste zendingen zijn ervan overtuigd dat de Heer richting zal geven aan hun inspanningen als zij doelen stellen. Zij smeken letterlijk de machten des hemels af.” President Robinson zei ook, dat goede zendingen geleerd hebben om goed op te schieten met hun collega’s en om wrijving te vermijden, en dat „zij ’t heerlijk vinden met hun Vader in de hemel te spreken en dat in de loop van de dag ook vaak doen.”

President Lewis wees er ook op dat ouderlingen en zusters die hun werk goed doen, het probleem heimwee kennelijk

overwonnen hebben – „Zij weten het te bedwingen”. Voorts zei hij, dat een poosje studeren weleens bijdraagt aan het verschaffen van „een bredere basis” voor het begrijpen van andere culturen en volken, maar dat iemand die geschikt is voor het zendingsveld geen studie behoort te kiezen ten koste van een zending.

Alle presidenten waren ’t erover eens dat persoonlijke waardigheid onontbeerlijk is. „Zendingen moeten van tevoren al rechtvaardig leven; zij moeten over zelfbeheersing beschikken. Hun taalgebruik en persoonlijke gewoonten moeten onberispelijk zijn,” zei president Lewis.

Wat kunnen zij die verwachten op zending te gaan nog meer doen om zich daarop voor te bereiden?

„Vijf fundamentele terreinen zijn onder andere het leren van gehoorzaamheid, offervaardigheid, hard werken, gebed en geloof. Geloof maakt het onmogelijke mogelijk en ontsluit gesloten geesten en deuren. Zendingen kunnen hun werk pas effectief verrichten wanneer zij hebben geleerd te begrijpen en te wandelen in geloof,” zei president Dean Robinson. „Zij moeten er zich rekenschap van geven dat een zending bestaat uit een heleboel hard werken!” zei president Curtis. „Zij moeten proberen ervaring op te doen met lesgeven en begrip te verwerven van het karakter van de Geest. Sommige jonge mensen zijn ervan overtuigd geen getuigenis te hebben terwijl dat wel degelijk het geval is, maar hun getuigenis is klein en moet gevoed worden om te kunnen groeien.”

President Marion Robinson merkte op dat zendingen kennis van de Schriften

nodig hebben en moeten weten hoe ze bestudeerd dienen te worden. Daar stemde president Lewis mee in. „Zij moeten het Boek van Mormon gelezen hebben en de waarachtigheid ervan hebben getoetst,” zei hij. „Zij moeten leren studeren en vaardig worden in het lezen, schrijven en spellen. Zij moeten zich ook bewust zijn van het wezen en de manier van

werken van de Heilige Geest, en hoe een getuigenis wordt verkregen.” Hij zei dat de beste voorbereiding op het geven van getuigenis in het zendingsveld is reeds nu bij iedere gelegenheid tot anderen te getuigen. Hij gaf toekomstige zendingen tevens de raad „nu te leren toezeggingen te doen en zich eraan te houden”. President Curtis herinnerde toekomstige

zendingen eraan dat fysieke en gevoelsmatige voorbereiding eveneens overwogen moeten worden. „Zij die te zwaar zijn, behoren te zorgen voor een normaal gewicht voordat zij aan hun zending beginnen,” zei hij. „Alle toekomstige zendingen moeten aandacht besteden aan hun manieren, hun voorkomen, hun persoonlijke verzorging en hun kleding. Problemen op het emotionele vlak moeten zijn opgelost voordat de zending van huis gaat.”

President Wright voegde hieraan toe dat het voor zendingen van vitaal belang is „een helder begrip te hebben van het belang van persoonlijke rechtvaardigheid en zelfbeheersing en de noodzaak om volkomen eerlijk te zijn met zichzelf en anderen – in ’t bijzonder hun bisschop en hun ringpresident.”

„De heel enkele keer dat een zending niet volkomen open is geweest met zijn bisschop, draagt hij een last van zonden mee naar het zendingsveld,” waarschuwde president Curtis. Zo’n last maakt het onmogelijk om de Geest te volgen,

getuigenis te geven of goede gevoelens over zichzelf te koesteren, met het gevolg dat het werk zwaar lijkt.

Hoe staat het met de financiële voorbereiding?

„Ik zou willen voorstellen dat de zending en zijn ouders voor zijn vertrek om de tafel heen gaan zitten om een begroting te maken en een heel duidelijk plan op te stellen voor de financiële arrangementen,” zei president Curtis. Er zijn gegevens beschikbaar over hoeveel geld er maandelijks nodig is en hoe dit het beste aan de zending kan worden gestuurd. De zending wordt hierover geïnformeerd in een brief van de afdeling zendingswerk. President Lewis vertolkte een mening die door alle vijf presidenten werd gedeeld toen hij zei: „Begin gelijk te werken en te sparen en open een speciale spaarrekening bij de bank, zodat je je zoveel mogelijk zelf kunt bedruipen op je zending. Hierdoor wordt een zending nog waardevoller.”

Hoe kunnen jonge mensen en hun ouders gezamenlijk werken aan de voorbereiding op een zending

Hoe kunnen ouders en vrienden zendingen in het zendingsveld het beste steunen?

„Ouders dienen zich meer inspanningen te getroosten om van meet af aan een gevoel van vertrouwen tussen henzelf en hun kinderen te ontwikkelen, en hen voor te lichten inzake hun persoonlijke gewoonten en de grote zegeningen die

voortvloeien uit een rechtschapen levenswandel," zei president Wright. „Ik ontdek dat vele jonge mensen nooit zijn onderwezen door hun ouders, omdat deze verwachtten dat de priesterschapsleiders dat voor hen zouden doen.”

„Ik vind dat alle ouders moeten weten wat er voor nodig is om een goede zendeling te zijn en hun kinderen dienovereenkomstig behoren te onderwijzen,” zei president Dean Robinson. „Ouders moeten hun zendeling aanhoudend onderwijzen en bemoedigen en tot gehoorzaamheid aansporen.”

„Stel de zendeling voor dat hij zijn collega en zijn leiders steunt. Stel hem voor een goede band te kweken met de leden. Ga niet aan de ene of de andere kant staan als een zendeling schrijft dat hij moeilijkheden heeft met een collega, maar stel hem voor zichzelf eens nader te bekijken, alsmede manieren waarop de verhouding verbeterd kan worden,” zei president Curtis.

„Ouders moeten al het mogelijke in het werk stellen om, door middel van de briefwisseling, samen met hun zoon of dochter op zending te gaan en hen niet ,naar huis terug te halen' waar zij ze toch niet echt willen hebben,” luidde het voorstel van president Lewis. „Gebruik dikwijls de titel ,ouderling' of ,zuster' om zendingen aan hun roeping te herinneren. Persoonlijk zou ik niet vaker dan ééns per week schrijven, maar wees daarin wel trouw.” „Zorg voor liefde en eensgezindheid in het gezin,” zei president Marion Robinson, „en doordring de zendeling daarvan. Ik vind dat een zendeling tot op zekere hoogte moet weten wat er thuis gaande is, maar ouders behoren niet al hun problemen uit de doeken te doen. Er is niets wat de zendeling zoveel helpt als steun van thuis.”

„Schrijf minder over thuis en het gezin dan over wat de zendeling meemaakt, de zendingsprogramma's, zijn onderzoekers en zijn arbeidsterrein,” adviseerde president Curtis. „Het is niet opbouwend voor de zendeling om te schrijven over uitstapjes en vakanties, of andere plannen van het gezin, waardoor zijn heimwee wordt opgewekt. Schrijf over wat er in de kerk plaatsvindt, de boodschappen die u in vergaderingen heeft gehoord, ideeën voor een effectiever verkondigen van het evangelie. Ik raad ouders ook aan niet te telefoneren (behalve in noodgevallen en met toestemming van de zendingspresident), hun zoon of dochter in het zendingsveld niet op te zoeken, en om hem of haar over 't algemeen liever naar huis te laten komen op het tijdstip dat hij ontheven wordt, dan om plannen te maken voor een gezamenlijke vakantie-reis aansluitend op de zending.”

Wat kan een zendeling, na alle voorbereidingen, doen om een positieve houding te bewaren als hij eenmaal in het zendingsveld is?

„Wees gehoorzaam aan de kleine regels,” zei president Dean Robinson. „Wees niet lui en vermijd de verleiding om steeds met jezelf bezig te zijn.”

„Heimwee of liefdesverdriet werken ontmoediging in de hand,” zei president Lewis. „Kritisieren en vitten kan eveneens tot ontmoediging voeren. Zendingen moeten bereid zijn offers te brengen.”

„Eén van de ouderlingen die ik heb gekend had zich tot taak gesteld zijn werk iedere dag zo te verrichten, dat hij zich 's avonds geen enkel verwijt zou hoeven te maken,” vertelde president Wright. „Dit

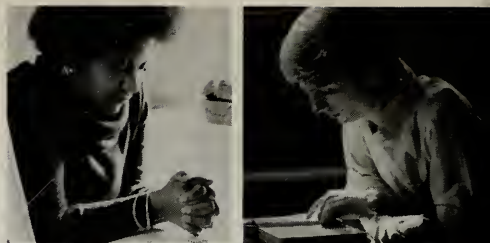
was een nogal eenvoudige richtlijn waaraan hij zich kon houden, en hij werd een werkelijk uitmuntend zendeling.”

Welk advies zou u hebben voor vriendinnetjes of vriendjes thuis?

„Een vriendinnetje (of vriendje) thuis kan ten kwade of ten goede werken. Een meisje dat steun geeft en er op aandringt dat haar vriend zich concentreert op zijn werk, kan een positieve invloed zijn. Meisjes die te vaak en te emotioneel schrijven leiden de zendeling af. Het is niet bevorderlijk wanneer een zendeling van zijn meisje te horen krijgt hoe erg zij hem mist. Zij kan hem veel beter vertellen hoe trots zij is op hem en op het werk dat hij doet en daarbij haar belangstelling tonen voor zijn onderzoekers, de dopen die verricht worden, zijn collega's en de zendingsprogramma's,” zei president Curtis.

President Marion Robinson opperde dat een zendeling het weleens nodig heeft „de proef te doorstaan van het zich volkomen toewijden aan en concentreren op het werk,” en dat een dergelijke toegedaanheid dikwijls moeilijk is wanneer hij in gedachten steeds bezig is met iemand thuis.

President Wright zei dat degenen die in zijn zendingsgebied aankomen wordt gevraagd de verhandeling van president Kimball, „Lock your heart” (Doe u hart op slot), te lezen. „Ik ervaar dat, totdat zendelingen leren hun hart mee te brengen naar het zendingswerk, zij gewoonlijk hun vermogen om geestelijk te groeien, beperken. Het is moeilijk om iemand thuis te zeer te zijn toegedaan en tegelijk met je gedachten helemaal bij het werk in

het zendingsveld te zijn,” merkte president Wright op.

Of er nu wel of niet thuis iemand op hen wacht, de presidenten waren het erover eens dat zendelingen beter werk verrichten wanneer zij zelfbeheersing hebben geleerd; zij schrijven één keer in de week aan hun familie en zo nu en dan aan vrienden, zij beseffen dat er na hun zending tijd in overvloed zal zijn voor vriendinnetjes of vriendjes, en zij weerstaan de neiging om luchtkastelen te bouwen of om geld te besteden aan zaken waarmee zij de mensen thuis willen laten zien waar zij zich bevinden.

Welk advies heeft u voor jonge vrouwen die zich afvragen of zij misschien eens op zending behoren te gaan?

„Leer uw leven in goede banen te leiden en werk aan het verkrijgen van een getuigenis van de waarachtigheid van het evangelie. Naarmate u het evangelie leert begrijpen, alsmede de machtige invloed

die de Heilige Geest in uw leven kan zijn, zult u een bron hebben om uit te putten en zult u leiding en zekerheid kunnen ontvangen inzake de kwestie van een eventuele full-time zending,” adviseerde president Wright.

„De profeet heeft ons eraan herinnerd dat ieder lid een zendeling is, dus zou mijn raad luiden dat zij zich op een zending dient voor te bereiden,” zei president Lewis. „Als, echter, de gelegenheid zich niet voordoet en zij wel de kans krijgt om te trouwen, in de tempel wel te verstaan, dan behoort zij het huwelijk als haar belangrijkste zending te beschouwen en te overwegen dat zij later misschien samen met haar man op zending kan gaan.”

„Ik zou de jongedame eraan herinneren, dat wanneer zij zich voorbereidt op een zending, zij zich in feite voorbereidt op het huwelijk en dat alles wat zij van het zendingswerk leert zijn vruchten af kan werpen in het huwelijk. Ik zou haar aanraden op geestelijke zaken georiënteerd te zijn en de geboden des Heren te onderhouden, zodat zij waardig is om of

te trouwen in de tempel, of om op zending te gaan. Zij behoort een rein leven te leiden en alles te vermijden wat haar van haar deugd zou kunnen beroven.

Ik zou haar er ook op wijzen (en dat geldt voor iedereen die een zending overweegt) dat zij een zending niet mag laten dienen om aan iets of iemand te ontsnappen. Een zending is hard werken en verre van gemakkelijk. Voor hen die zich er niet op hebben voorbereid kan een zending uitermate moeilijk zijn. Zij dient de Schriften te bestuderen en een getuigenis te verkrijgen van de Heiland, van de profeet Joseph Smith en van onze huidige, levende profeet. Dan zal de Heer haar helpen weten of zij op zending behoort te gaan.”

Welke andere algemene richtlijnen en suggesties met betrekking tot de voorbereiding op het zendingswerk zou u de jeugd van de kerk bieden?

„Ik zou al het mogelijke doen om hen te overtuigen van de noodzaak om de zendingsoproep aan te nemen,” zei president Marion Robinson. „Ik zou hen aanraden te zorgen voor een nauwe band met hun bisschop, om de adviezen van de profeet op te volgen, om de geboden te onderhouden en de Heer om leiding te vragen, zodat zij wanneer de oproep komt op geestelijk, zedelijk, verstandelijk, lichamelijk en financieel gebied volkomen voorbereid zijn. Volgens mij is het zendingsprogramma de beste manier die er in deze tijd op aarde te vinden is om jonge mensen voor te bereiden op leidinggevende posities op elk terrein van het leven, en vooral in de kerk en in het

huwelijk. Dit zijn bijkomende voordelen die iemand te beurt vallen naast de zegeningen die men ontvangt als gevolg van het dienen van de medemensen door hen deelgenoot te maken van het evangelie.”

„Ik zou hun in de eerste plaats zeggen zich absoluut op een zending voor te bereiden,” zei president Curtis. „In de tweede plaats moeten wij bedenken dat een zending zeer zeker heel veel werk is. Hoewel er veel vreugden uit voortvloeien, zijn er ook weleens verdrietigheden en teleurstellingen, diepte- en hoogtepunten. Het allerbelangrijkste is hun houding – hun verlangen om een goede zending te zijn en hun toewijding aan het werk. Ten laatste, en uitermate belangrijk, moet hun worden geleerd gehoorzaam te zijn aan alle regels. Zendingen die zich aan alle regels houden hebben de Geest bij zich en zijn over ’t algemeen succesvolle zendingen.”

President Lewis zei: „Ik zou hun zeggen de geboden te onderhouden, hun vergaderingen bij te wonen, ieder jaar mee te doen aan het seminarieprogramma, te bidden en de Schriften te bestuderen, in het bijzonder het Boek van Mormon. Als zij dicht bij de kerk en haar leerstellingen blijven, zullen zij situaties kunnen vermijden die misschien tot afvalligheid voeren. Zij moeten waardig leven, vooral met betrekking tot de wet van kuisheid, zodat zij niet het idee krijgen hun lusten bot te kunnen vieren om zich daarna te bekeren.”

Hij voegde eraan toe: „Zij behoren een dagboek bij te houden zodat dit een gewoonte voor hen wordt. Zij zouden een cursus spreken in ’t openbaar kunnen volgen, zodat zij met vertrouwen leren spreken over het evangelie. Als zij iedere dag, of iedere week, een toespraak voor-

bereiden, al is die nog zo kort, leren zij een toespraak op te stellen. Ik zou hun voorstellen tijdens hun tienerjaren aan een zending te schrijven, zodat zij rechtstreeks contact hebben met iemand in het zendingsveld.

Zij moeten enige kennis van voedingsleer opdoen, zodat zij weten wat zij wel en niet behoren te eten. Zij moeten eenvoudig leren koken en naaien. Zij moeten het woord van wijsheid onderhouden, zorgen voor regelmatige lichaamsbeweging en voldoende slaap, en hun conditie op peil houden. Als zij belangstelling hebben voor sport zou ik hen aanmoedigen tot actieve deelname, zodat zij zich de discipline die de sport vergt eigen maken.”

„Wanneer ik tot de huidige tieners zou spreken,” zei president Wright, „zou ik ernaar streven hen te doen begrijpen hoe belangrijk het is hun leven zo te plannen dat zij later geen spijt hebben van hun keuzen. Een full-time zending is zeer zeker iets waar zij naartoe behoren te werken.”

„Ik wil dat de jonge mensen van de kerk weten wat een zegen het is dat zij lid zijn van de kerk en over alle zegeningen van het evangelie beschikken,” zei president Dean Robinson. „Zij zijn gekozen om te helpen bij de opbouw van ’s Heren koninkrijk op aarde in ieder land. Er rust een grote verantwoordelijkheid op hen om het grote vertrouwen dat de Heer in hen stelt waardig te zijn. De Heer heeft ons nodig en wacht erop dat wij ons leven op orde stellen, zodat Hij ons zijn aanwijzingen kan geven. Hij rekent erop dat dit koninklijk geslacht zich zal verheffen en de wapenrusting Gods aan zal doen. Zij moeten ieder voor zich deze verantwoordelijkheid aanvoelen en zich erop voorbereiden deze op zich te nemen.” □

De afgelopen drie jaar is de naam „Bob Gunther” steeds op de presentielijst van de seminarieklas voorgekomen zonder dat iemand hem ooit op een van de kerkvergaderingen had gezien.

Wie is deze Bob Gunther dan wel? De seminariecuristen uit San Lorenzo in Californië kunnen het u vertellen. De laatste paar jaar hebben de cursisten de naam van Bob Gunther aan het begin van het cursusjaar bij wijze van grap op de presentielijst gezet. Deze grap heeft gevoerd tot hetgeen nu bekend staat als „Het Bob-Gunther-verhaal”.

Neal Jarecki, een jongen van zestien, begaf zich vroeg op een maandagochtend naar school. Voor Neal was het zomaar een gewone schooldag, maar

zonder dat hij 't wist, was het een dag die de rest van zijn leven zou veranderen. Neal was op deze vroege ochtend op weg naar school voor een afspraak met een meisje – Kim Spier, een heilige der laatste dagen.

Toen Neal op school aankwam, trof hij Kim aan in de bibliotheek, waar zij met een groepje andere HLD-meisjes aan 't studeren was. Hij vroeg waarom zij altijd zo vroeg op school waren, waarna zij hem begonnen te vertellen over het seminarie. Plotseling zei een van de meisjes: „Hee zeg, we kunnen Neal Bob Gunther laten zijn!”

Neal stond er maar bij zonder te weten wat er aan de hand was en vroeg: „Hoezo?” Daarop vertelden de meisjes

HET BOB-GUNTHER- VERHAAL

Paul D. Cantion

Neal dat zij hem de rol van Bob Gunther wilden laten spelen, een fictieve jongen die de afgelopen paar jaar voor het seminarie was ingeschreven. Na enkele vragen te hebben gesteld over wat er van hem zou worden verwacht op het seminarie, stemde Neal er ten slotte in toe aan deze grap deel te nemen. Naarmate de dag vorderde, echter, begon Neal bedenkingen te krijgen en vroeg hij zich af waar hij aan begonnen was.

Die middag werd Neal opgebeld door Kim en nog een meisje van de seminarieklas, Marlene, om te vragen of zij langs konden komen met boeken van de kerk die hij moest doornemen. Dat was goed en dus kwamen Kim en Marlene om halfzes langs met een aantal brochures, een Boek van Mormon, een Leer en Verbonden, een Parel van Grote Waarde, het lesboek Evangeliebeginselen en een boek over de geschiedenis van de kerk. Neals mond viel open en hij zei, „Zeg, ik moet vanavond ook nog m'n huiswerk maken”.

Die avond maakte hij zich zo vlug als maar kon van zijn schooltaken af. Toen kwam de gedachte plotseling bij hem op dat de leerkracht wellicht de zaak niet zou vertrouwen als hij de volgende ochtend naar de seminarieklas ging, en dat hij zich dus moest kunnen legitimeren. Neal haastte zich naar de openbare bibliotheek en schafte een officieel kaartje aan onder de naam „Robert Neal Gunther”. De rest van de avond nam Neal zoveel mogelijk van de mormoonse leesstof door. Maar hij kon er niet veel van absorberen, want er waren te veel feiten voor de korte tijd die hem nog restte.

Het was vroeg dag toen Kim Neal de volgende ochtend af kwam halen voor de seminarieklas. Veel van haar medeleerlingen kenden Neal wel en voor hun leraar

kwam vertelde zij zoveel van hen als maar kon dat Neal zou doen alsof hij Bob Gunther was. Eindelijk was het zover dat Neal werd voorgesteld aan de seminarieleeraar, broeder Mike Danielson. Maar broeder Danielson trapte er niet in en moest hartelijk lachen toen hij de bibliotheekkaart te zien kreeg.

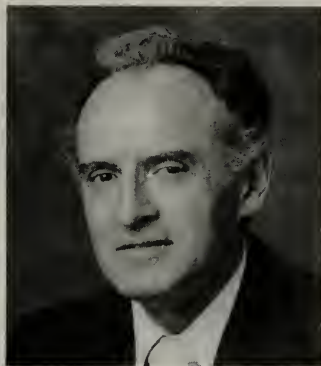
Nadat de ontknoping van de grap voorbij was, was het voor Neal verder een zaak van de lestijd uitzitten. De les van die dag, die gebaseerd was op het boek van Daniël uit het Oude Testament, interesseerde Neal echter wel. De les besloot met Sadrak, Mesak en Abednego die in opdracht van koning Nebukadnessar in de brandende oven werden geworpen. Broeder Danielson zei dat de klas de volgende ochtend te horen zou krijgen hoe het met die drie was afgelopen. Neal besloot nog één keertje te komen om de rest van het verhaal te horen.

Woensdagochtend vroeg was Neal weer van de partij, net zoals hij had gezegd, en vanaf die dag bezocht Neal iedere dag de seminarieklas. Het duurde niet lang voordat Neal werd gevraagd of hij de zendelingen thuis wilde ontvangen en hem meer over de kerk te leren. Hij stemde toe en twee ouderlingen kwamen hem op een vrijdag de eerste les geven. Ongeveer twee weken later werd Neal gedoopt en tot lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen bevestigd. Neal is nu een aciteve priester en een sterk lid van de tweede wijk van San Lorenzo in Californië.

Wat begon als een eenvoudige grap van een stel seminariecuristen, eindigde met het lidmaatschap van een jongeman in de ware kerk van de Heiland. De niet-bestaande Bob Gunther had zich ontwikkeld tot een geweldige zending. □

HIJ STAAT VLAKBIJ KLAAR OM TE HELPEN

Ouderling Ted E. Brewerton
van het Eerste Quorum der Zeventig

Niemand behoort de gedachte zelfs maar bij zich op te laten komen dat hij alleen is. Wij beschikken over te veel bewijzen van het tegendeel. Als letterlijke zoons en dochters van een levende God, hebben wij ieder recht om te weten dat onze Vader ons liefheeft en altijd bereikbaar en bereid is ons te helpen. In dit opzicht moeten wij ook beseffen dat Hij het vermogen heeft verder dan wij in de toekomst te kijken. Aldus heeft Hij een betere kijk op onze werkelijke behoeften dan wij en kan Hij ons volgens zijn goddelijke wijsheid helpen. Het is dan ook van vitaal belang dat wij Hem vertrouwen.

In een hedendaagse openbaring aan zijn profeet, Joseph Smith, verstrekte de Heer de volgende troostrijke uitnodiging: „Gij (moet) Mij. . .aanroepen, terwijl Ik nabij

ben – nadert tot Mij, en Ik zal tot u naderen; zoekt Mij naarstig, en gij zult Mij vinden; bidt, en gij zult ontvangen; klopt, en u zal worden opengedaan.” (Leer en Verbonden 88:62–63.)

Toen ik president was van een zendingsgebied in Midden-Amerika, kregen wij eens een ouderling die de volgende prachtige ervaring had gehad, die de nabijheid van de Heer en zijn bereidheid om ons op het moment dat wij het nodig hebben te helpen, illustreert. Deze ouderling was wat ouder dan de doorsneezen-deling van negentien. Hij was tot de kerk bekeerd, was in dienst geweest en had zich vervolgens voorbereid op een zending. Hij ontving zijn oproep en meldde zich bij het zendingshuis in Salt Lake City. Terwijl hij daar vertoefde zei hij tegen zichzelf: „Welnu, ik had wel een getuige-

nis, maar waar is die gebleven? Als ik mijn geld aan een zending ga besteden, moet ik weten of Joseph Smith inderdaad een waar profeet van God was.”

Die avond knielde hij op zijn kamer neer en bad hij tot de Vader over de profeet

President Tanner vroeg:
„Willen alle zendelingen die
24 jaar oud zijn, alstublieft,
opstaan?” En hoeveel
zendelingen van die leeftijd
waren er, denkt u?

Joseph Smith, maar tot zijn teleurstelling ontving hij geen bevestiging. De volgende dag woonde hij gewoon zijn vergaderingen bij. Het was de dag waarop een algemene autoriteit hen toe zou spreken. Hij zat helemaal achterin, achter de andere 305 aanwezige zendelingen. Toen president N. Eldon Tanner binnenkwam, dacht de ouderling bij zichzelf: „Nou, hij ziet eruit als iedere andere goed geklede zakenman in deze tijd, en niet direct als een profeet.”

Toen president Tanner begon te spreken, had de ouderling, die nog bezig was zijn teleurstelling te verwerken, weinig zin om aandacht aan zijn woorden te besteden. Maar naar gelang de minuten verstreken, begon hij toch aandachtiger te luisteren. Plotseling vroeg president Tanner: „Willen alle zendelingen die 24 jaar oud zijn, alstublieft, opstaan?” En hoeveel zendelingen van die leeftijd waren er, denkt u? Maar één: deze ouderling. President Tanner nodigde hem uit om naar voren te

komen, hetgeen hij met enige tegenzin deed.

Op weg naar president Tanner, ontving hij het getuigenis van de goddelijke roeping van de profeet des Heren, waar hij de vorige avond om gebeden had. Op het podium aangekomen, vroeg president Tanner de ouderling zijn getuigenis te geven van de goddelijke aard van de roeping van Joseph de profeet. Hij gaf zijn getuigenis en zei te weten dat Joseph door God was geroepen en een waarachtig profeet was geweest.

Er is een levende God die ons liefheeft en altijd vlakbij en bereikbaar is. Er hoeft geen twijfel in ons leven te zijn. De werkelijkheid van Gods invloed wordt gevoeld door alle leden van de kerk die zich voegen naar de hemelse wetten. Die invloed kan ook worden gevoeld door niet-leden wanneer God dat wil. Dit blijkt uit het volgende voorval dat plaatsvond in de tempel te Sao Paulo.

Deze tempel was de hele maand september van het jaar 1978 open voor het publiek voor opnieuw te worden gesloten ter voorbereiding op de inwijding. Onder de vele bezoekers die zich bewust waren van de invloed die van deze speciale tempel uitging, was een zekere verslaggever van een van de kranten, een man die geen lid was van de kerk.

In de loop van de rondgang kwam hij op een zeker moment bij de deur van de celestiale kamer. De paar mensen die bij hem waren zagen hem plotseling stilstaan en zijn hoofd buigen. Hij bleef enige tijd zo staan, met gesloten ogen en gebogen hoofd. Toen bewoog hij zijn hoofd langzaam heen en weer terwijl hij tegelijkertijd zijn ogen opendeed als om te vragen „Wie is daar?” of „Is daar iemand?”

Na enige tijd stond hij daar met opgeheven hoofd en open ogen. De uitdrukking

op zijn gezicht gaf aan dat hij wist dat er iets heiligs aanwezig was en de mensen die bij hem waren zagen hoe de tranen langs zijn wangen stroomden. Hij was de zoete invloed van de Geest, die zo dikwijls in de tempel wordt aangetroffen, gewaar- geworden. Hij wist dat daar iets goeds was en het schonk hem vreugde. Het was een zeer wezenlijk gevoel.

Welnu, er moeten, vooral in jullie jonge leven, veel beslissingen worden genomen en doelen worden bepaald. Leer vertrouwen op je Hemelse Vader. Wat wij ook werkelijk nodig hebben, zal Hij verschaffen; wij hoeven slechts geloof en vertrouwen te hebben. Hij zal ons leiden en steunen bij het bereiken van bepaalde

doelen, zoals het vervullen van een zending, een uitermate zinvol streven, en een tempelhuwelijk, trouwen op de manier van de Heer. Wanneer deze doelen zijn vastgesteld, mogen we ons door niets laten weerhouden, waarbij wij steeds de nabijheid en bereikbaarheid van onze liefdevolle Vader in de hemel voor ogen moeten houden.

Boven alles wil onze Vader dat wij gelukkig zijn, en door te vertrouwen op zijn raadgevingen en gehoorzaam te zijn aan zijn wil, worden wij zo gelukkig als een mens ooit kan zijn. Ik weet dat God leeft, dat Hij om ieder van ons geeft, en dat Hij steeds naast ons staat en er is om ons te helpen.

„Ik heb thuis een prachtig instrument dat een radio heet. Wanneer alles in goede staat verkeert, kunnen wij de radio afstellen op een bepaalde zender en een spreker of zanger horen van de andere kant van het land, of soms van de andere kant van de wereld, waardoor wij ze de kamer in brengen alsof ze er letterlijk aanwezig zijn. Maar wanneer we dat instrument heel lang hebben gebruikt, zijn er van binnen een aantal tere onderdelen, die lampen worden genoemd, die beginnen te slijten. . . Als wij niet voor het juiste onderhoud zorgen – ja, dan staat de radio daar en uiterlijk schijnt er niets veranderd te zijn, maar van binnen is er wel degelijk iets gebeurd. Wij horen niets. Wij kunnen geen zanger krijgen; wij kunnen geen spreker krijgen.”

„Welnu, . . . u en ik hebben iets in onze ziel dat met die lampen kan wor-

den vergeleken. Wij bezitten, wat we zouden kunnen noemen, een ‚Ganaar-de-avondmaalsvergadering’-lamp, een ‚Onderhoud-het-woord-van-wijsheid’-lamp, een ‚Betaal-jetiend’-lamp, een ‚Houd-je-gezinsgebed’-lamp, een ‚Lees-de-Schriften’-lamp, en. . . een ‚Blijf-zedelijk-rein’-lamp. Als één daarvan door ongebruik niet meer functioneert – als wij Gods geboden niet gehoorzamen – heeft dit dezelfde uitwerking op ons geestelijk ik als die versleten lamp in mijn radio thuis heeft op de ontvangst die wij anders uit verre werelddelen konden hebben. . .

. . . Als wij Gods geboden onderhouden, zullen wij antwoorden ontvangen van onze Hemelse Vader, die ons tot leiding dienen.” (Harold B. Lee, „Radio Tubes”, *New Era* van maart 1973, blz. 10–11.)

LOFZANGEN VERANDEREN VOOR KOORGEBRUIK

De lofzangen van de kerk behoren standaardrepertoire te zijn voor wijk- en gemeentekoren. Lofzangen die in al hun eenvoud uit het zangboek worden gezongen, kunnen uitermate toepasselijk en doeltreffend zijn. Koren behoren het met grote schoonheid en gevoel zingen van onveranderde lofzangen te onderkennen als een welkome uitdaging.

Veranderingen kunnen echter weleens effectief zijn. Verschillende manieren om de lofzangen te variëren worden hieronder aangegeven. Variaties anders dan het zingen van vier partijen en eenstemmig zingen moeten spaarzaam worden toegepast en er moet voor gezorgd worden dat alle veranderingen in overeenstemming zijn met de geest van de lofzang in kwestie. Veranderingen mogen nooit de aandacht vestigen op de techniek die wordt toegepast of afdoen van de boodschap van de lofzang.

Aanwijzingen voor de dirigent(e)

4. Laat alle aanwezigen het slotvers of het refrein meezingen.

EENSTEMMIG ZINGEN

1. Laat het koor één vers eenstemmig zingen.
2. Laat de zusters één vers eenstemmig zingen.
3. Laat de broeders één vers eenstemmig zingen.

GEWIJZIGDE PARTIJEN

1. Laat de zusters een vers in twee of drie partijen zingen. Voor het toevoegen van een derde partij, laat u de lage alten de tenorpartij zingen.
2. Laat de broeders een vers in twee, drie of vier partijen zingen. Om een standaardlofzang aan te passen aan uitsluitend mannenstemmen, laat u de eer-

ste tenoren de altpartij één octaaf hoger zingen (deze komt dan boven de melodie te liggen), de tweede tenoren de sopraanpartij, de baritons de tenorpartij en de bassen hun eigen partij.

3. Laat de sopranen en de tenoren een vers samen hun partijen zingen.
4. Laat de tenoren en de bassen de melodie zingen, terwijl de sopranen en de altten de altpartij zingen.
5. Laat één groep de melodie zingen, terwijl de rest van het koor meeneuriet.
6. Wissel de mannen- en vrouwenstemmen binnen een vers af. De eerste frase kan, bij voorbeeld, eenstemmig door de broeders worden gezongen, de tweede frase driestemmig door de zusters, terwijl de derde en de vierde frase vierstemmig door het gehele koor gezongen worden.

SOLOVERZEN

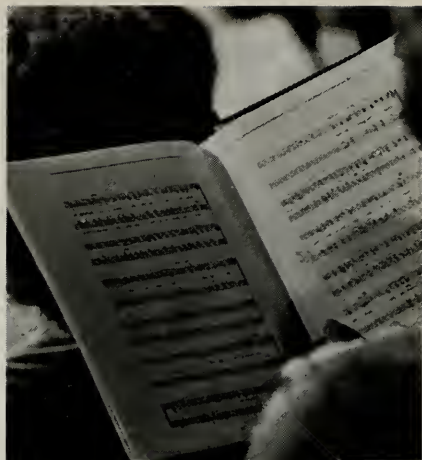
1. Laat een solostem één vers zingen, al dan niet vergezeld van een neuriënd koor.
2. Laat de organist of pianist een vers alleen spelen.
3. Als u beschikt over iemand die een discantpartij kan schrijven, kunt u overwegen deze door een of meer sopranen te laten zingen, terwijl de rest van het koor eenstemmig zingt.

INSTRUMENTEN

1. Als uw wijk een bekwame instrumentalist heeft, bij voorbeeld een violist of fluitist, kunt u deze een vers solo, een discantpartij, of een begeleiding voor het gehele koor laten spelen.

2. Overweeg het inzetten van geschikte ensembles, zoals een strijkenensemble.

VERTOLKING

1. Zing complete begrippen in plaats van frasen, waarbij even onderbroken of juist verbonden wordt al naar gelang de vereisten van de tekst.
2. Wissel het tempo van een vers af al naar gelang de vereisten van de tekst.
3. Wissel de dynamiek af, vooral in het geval van frasen die worden herhaald. Verzeker u ervan dat de vertolking het effect van de boodschap verhoogt.

Aanwijzingen voor de organist of pianist

ORGEL- EN PIANOARIATIES

1. Ontdek manieren om het voorspel en het tussenspel interessant en effectief te maken, door bewerken van bepaal-

de passages of het combineren van bepaalde elementen uit de lofzang.

2. Voeg op het orgel bij ieder opvolgend vers van een jubelzang registers toe om tot een effectieve climax te komen.
3. Speel op het orgel de laatste pedaalnoten van het laatste vers één octaaf lager dan aangegeven.
4. Speel een vers op het orgel met uitsluitend gebruik van de manualen en met een zachte registratie.
5. Speel het laatste vers van een gedragen lofzang op de piano met de basnoten als octaaf, waarbij de tenornoten worden overgenomen door de rechterhand.

BEGELEIDING VAN EENSTEMMIGE VERZEN

1. Terwijl het koor een vers eenstemmig zingt, begint de begeleiding met uitsluitend de melodie, wordt aan het begin van de tweede frase de altpartij toegevoegd, vervolgens de tenorpartij, en ten slotte de baspartij.
2. Terwijl het koor een vers eenstemmig zingt, brengt u afwisseling aan in de begeleiding door middel van loopjes of smaakvol gewijzigde harmonieën.
3. Terwijl het koor een vers eenstemmig zingt, wordt er een begeleiding van de lofzang gespeeld zoals die gevonden wordt in *Lofzangpreludes voor piano* (PB MU 0348 DU).
4. Tracht uw eigen arrangementen te maken om te gebruiken bij het eenstemmig zingen van het koor.

MODULATIE

1. Kies een lofzang die in een andere

toonaard geschreven is in *152 vereenvoudigde arrangementen voor lofzangen* (PBMU 0133 DU). Speel één vers hieruit, waarbij u desgewenst de volledige vierstemmige harmonie toevoegt. Ga vervolgens over van deze toonaard naar de toonaard in het zangboek.

2. Moduleer een halve toon naar boven

bij het laatste vers van een lofzang. In veel gevallen kan dit eenvoudig geschieden door de toonaard van mol naar kruis te veranderen, waarbij u tevens rekening houdt met de herstellingstekens.

3. Overweeg het gebruik van een boek met kant-en-klare modulaties. □

Vooromslag: Kerstverlichting op het Temple Square, Salt Lake City.
Foto: Jed A. Clark.

Achteromslag: Gedenkteken voor de handkarrengroepen door de Noor Torlief Knaphus.
Foto: Marilyn Péo.

© 2000
All Rights Reserved
10/00